Școala Gimnazială SEB-2012

CREATIVE SEB

HARTA SENTIMENTELOR

Revista Școlii Nr. 11 |februarie 2025

Cuprins

1. Creații proprii

Iarna la sat – Anastasia Mihăilescu

Ce privim și ce simțim – Tudor Nicolae

O lume altfel - Eduard Covaș

Capri – O insulă de vis sau un vis de insulă – Răzvan Simion

Spot, Dot și familia lor- Carina Chivaru

O întâmplare de pe strada mea - Iosif Ungureanu

Legenda fulgerului – Sofia Pușcașu

Primăvara la țară – Maria Cristescu

Strada Potcoava – Natalia Roșu

Hazel și prietenul cel nou – Natalia Roșu

O lume altfel –Patrick Kovari

O stradă și o gerberă roșie – Ioana Bodean

Cuprins

2. Mituri

Afrodita –Daria Calcișcă

Cântecul Nibelungilor –Robert Tepebag

Despre dor – Mara Miloș

Lancelot și Guinevere - Alexandru Olteanu

Mitul lui Eros și al lui Psyche - Tudor Ciocănescu

Mitul Zburătorului – Eduard Giurgea

Orfeu și Euridice: o poveste tragică de dragoste – Vlad Tudose

Tristan și Isolda- Ilinca Bădoi

Zeița Ișar – Vlad Ioniță

3. Documentare

Emoțiile – Eduard Giurgea

Emoțiile și arta – Mara Miloș

Poiectul în ora de fizică ca metodă alternativă de consolidare a cunoștințelor dobândite

– prof. Alina Cazacu

Ziua Îndrăgostiților – Daria Calcișcă

Ziua Îndrăgostiților în lume – Sofia Calcișcă

Războiul lumilor de H.G. Wells- Patrick Kovari

Cuprins

3. Documentare

Mica Unire – Maria Olariu

Mica Unire – Alexandra Cazan

Mica Unire –Ariana Ruse

Mica Unire – Sophia Apostol

Mica Unire – Irina Mandache

Mica Unire - Ștefan Nițiș

4. Projekte Auf Deutsch

Wer möchte tauschen? Erstellt von Alexandra Anton

Mein Tag Erstellt von David Chiribeș

Über mich Erstellt von Mihnea Toma

In meiner Traumschule dürfen wir … Erstellt von Mara Miloș

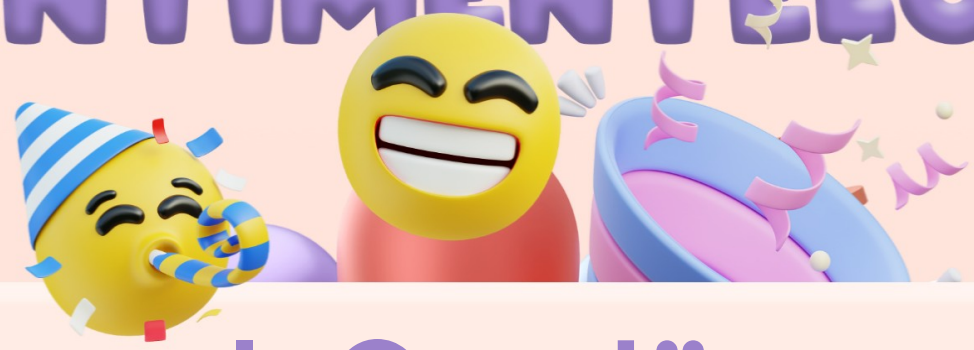
Mein TagErstellt von Ingrid Balea

Mien TagErstellt von Ema Elena Zanoschi

5. English projects

The London Underground - Răzvan Simion

HARTA SENTIMENTELOR

I. Creații proprii

Iarna la sat

E frig. Și alb. Alb și plumb. Alb, plumb și cărbune. Și iar alb. Așa e iarna la sat.

Bate un vânt nemilos, răscolind omătul proaspăt. Norii de plumb călătoresc agale pe cerul obosit, pe care apare soarele palid și bolnăvicios. În depărtare se pot vedea trunchiurile de cărbune ale copacilor cu ramuri înflorite-n promoroacă, cărora, dacă nu au avut noroc, omătul le pune capitel pe rană. În depărtare satul este adormit. Casele înecate în nea ca niște piese de lego pe un covor alb și pufos scot fum cenușiu pe ogeaguri, topind zăpada de pe marginile interioare. Bate vântul. Ninge. Fulgii dansează bătuți de vânt, formând văluri fine. Curg ca o cascadă și ajung jos, în culise, unde se revăd cu partenerii de dans. Teatral. Soarele luminează teatral. Se pierde în luciul gheții, privindu-și chipul mândru, iar apoi obosește de la atâta uitat în jos.

Și uită. Uită să ne încălzească. Dar ce emoție, ce sentiment cuprinzător! Te ia de gât, te strânge și te aduce înapoi, amețindu-te ca să vezi numai alb. Un amestec de extaz, de frică să nu cazi și să te uzi în lâna de gheață, de simplitate, de amețeală și de nimic. Pentru că tot alb e pretutindeni. Nimic. Frumos. Nimic și frumos. Și alb. Așa e iarna la sat.

Este atât de liniște, încât din clipă-n clipă te aștepți ca o vorbă, un behăit, un trosnet de bici, un clinchet de zurgălăi, un foșnet, un scârțâit de pas în zăpadă, orice, să se audă. Dar nu, e liniște, e nimic. Se aude nimicul, iar liniștea răsună. Un prilej să-ți asculți gândurile . Doar copacii mai trosnesc uneori: parc-ar fi oameni dintr-aceia bătrâni, ale căror oase neputincioase se zbat sub piele, dar tot nimeni, tot nimic. Alb; Liniște; Plumb; Cărbune. Scârț; Trosc. Liniște. Auzi asta? Nu-i așa că e frumoasă liniștea?

Oceanul de lapte izvorăște din cer, iar streșinile greoaie sunt presate de nea și trase în jos de țurțuri. Adevărate săbii. Vântul bate. “Scârț”;”Trosc”, țurțuri. Te sufoci în zăpadă. Te sufoci în alb. Te sufoci în nimic. În extaz și în tristețe. În frică și în frumos. Și în frig. Foarte frig. Te sufoci în litera “F”. Alb. Zăpadă.

Așa e iarna la sat. Linște, nimic. Și, în final, tot alb e pretutindeni.

Anastasia Mihăilescu, clasa a VI-a

Ce privim și ce simțim

Prin geamul fumuriu treceau raze de lumină ce încălzeau interiorul negru ca abanosul al mașinii. Nerăbdarea era la cote maxime. Cu cât mă apropiam mai mult de graniță, cu atât aerul devenea mai sufocant. Fericirea era gigantică, iar un rânjet neliniștitor de mare îmi apăru pe față. Lanurile nesfârșite de grâu mă amețeau cu galbenul lor de aur.

Mașina se oprește. Ușa se deschide încet și scot capul din mașină cum scoate o țestoasă capul din carapace. Soarele stătea pe cer trăgând cu ochiul printre norii pufoși și fragmentați ca un biscuite fărâmat. Albastrul calmant al cerului ieșea în evidență contrastând cu pământul înverzit. Cetățile distruse, învăluite de plante și uitate de timp nu mai străluceau ca în vremuri pierdute. Cu ochii minții poți vedea lupte antice și filozofi renumiți mergând pe străzile acum distruse, printre coloanele dărâmate. Nișe învăluiau marginile panteonurilor, iar înțelepciunea se simțea în aerul cald. Brizele ușoare mișcau domol frunzele de măslin.

Îmi aud numele. Cu ezitare, îmi iau ochii de la peisaj și mă întorc uimit de frumoasa Grecie.

Nu în mult timp, plaja apare în fața ochilor mei. Valurile albe se avântă și se fugăresc, nisipul, plin de scoici superbe ce strălucesc stropite de apă la soare, îmi zgârie picioarele. Soarele se agață de orizont obosit, iar cerul se schimbă într-o nuanță caldă de roz.

Luna se cațără în final pe cer, farurile mașinii luminează drumul și hotelul înalt se ivește în întunecimea nopții. Oboseala mea se îmbină cu bucuria creând o senzație ciudată și plăcută.

Cel mai bun loc pentru fiecare nu este cel în care petrece cel mai mult timp, ci este cel în care se simte cel mai bine.

Tudor Nicolae, clasa a VI-a

O lume altfel

An: 2367

Locație: Sistemul solar Volos

Distanță de la Pământ: necunoscută

Membru al echipajului: Sg. Lincoln Brown

Au trecut 397 de ani de când am plecat. Mi se pare că sunt nebun când spun asta, dar fiind cel mai bătrân din echipaj am… 435 de ani, cred… Asta înseamnă că sunt şi cel mai bătrân om din lume. Ăsta e un lucru amuzant la care să te gândeşti cât mănânci micul dejun. Te-ai gândi că aproape 400 de ani într-un frigider ți-ar face o foame enormă dar, mă simt chiar sătul. Cel puțin, de când cu gravitața artificială nu mai trebuie să mănânc mâncare la plic.

Uram faptul că fiecare dimineață din cei 4 ani cât am fost staționat pe fregata Sparrowhawk era un joc de-a „ghicește ce mănânci azi”. Îl aud pe căpitan în difuzoare chemându-ne pe puntea de comandă.

Presimt că asta o să fie interesant.

Membru al echipajului: Cpt. Geronimo Zachary

Este abia a doua oară când adun tot echipajul de când am plecat. Prima dată a fost înainte de criogenare. Îi aştept pe puntea de comandă, un pic stresat.

Aveam 21 de ani când am plecat, abia primisem de ziua mea un Corvette Sting Ray, încă am brelocul de la cheile mașinii. Îl învârt nervos între degete cât ceilalți membri ai echipajului se adună în jurul meu. Sg. Brown, ofițerii Thompson şi Lee şi comandanții fiecărui departament s-au adunat în jurul meu. Brown îmi pune mâna pe umăr şi mă încurajează să încep:

-Dragi colegi, ne-am trezit astăzi, deoarece, după o lungă călătorie, vom ajunge în câteva minute în sistemul solar Aries ! am zis încercând să îmi ascund tremurul vocii. Toți au început să aplaude. Nu m-a ajutat.

-Vom aseleniza apoi pe Opus şi vom porni prima colonie extragalactică ! am adăugat.

Aplauzele continuară, echipajul era în extaz.

Membru al echipajului: Ofițer Lee Wolfe Jr.

Prima dată de când am plecat, când încercăm să comunicăm cu Pământul şi fix pe mine m-au ales să mă ocup de calibrarea antenei. Dacă alegeam pajură, nu i-ar fi picat lui Thompson construirea bazei centrale.

Munca asta îmi aduce aminte de vremea în care lucram la sediul NIU din Washington DC şi recalibram antenele ce comunicau cu fregatele plecate în spațiu. Frecventam pe atunci un restaurant la două străzi distanță, ce făcea cel mai bun sushi din lume…

Bop, bop, bop, bop, bop, bip… o lumină roşie devine verde şi ecranul porneşte alături de familiarul zumzet. Am reuşit. Degetele mele aleargă pe tastatură cât introduc adresa. Antena începe să se mişte încet şi apoi se fixează în loc, zumzetul se amplifică şi lumina se face albastră. Aştept. Pe ecran apare o față necunoscută mie.

Membru al echipajului: Cpt. Geronimo Zachary

Mă aşez pe un buştean în fața micului ecran:

-Opus către Pământ, ne auziți ? spun eu, bucuros ca un copil de Crăciun.

-Pământ către Opus, tare și clar ! zice omul de pe ecran zâmbind.

Se aud țipete de bucurie şi aplauze din ambele părți. Am reuşit. Am ajuns dincolo de „ultima frontieră”.

Eduard Covaș, clasa a VI-a

CAPRI

O insulă de vis sau un vis de insulă

M-am simțit tare norocos să pășesc pe insula italiană Capri. Mi s-a întipărit atât de bine în suflet peisajul acela divin, complet, vindecător. Încă trăiesc senzația care mă încerca atunci când urcam cu telescaunul în orașul Anacapri. Eram hipnotizat de împletirea cerului cu marea și cu uscatul. Parcă pluteam peste grădini frumoase, iar o adiere dulce-sărată și caldă mă învăluia. Priveam marea și nu reușeam să o delimitez de cer, de aer. Păreau împreunate. Azurul mării, infinitul cerului, dantela țărmului jos, semeția stâncilor, toate m-au fermecat pe loc. Un fel de abur lăptos se ridica din apă, plana deasupra mării și pierdea din densitate către înălțimi. De la capătul telescaunului, de la peste 300 m deasupra mării, am zărit două stânci, simbol ale insulei, cum își statorniceau parcă legământul de iubire purtat deja peste veacuri.

Lângă mine, niște cactuși cărnoși, mari, etalau tot felul de scrijelituri ale turiștilor, unele dintre ele, jurăminte de iubire. Într-o grădină, o statuetă voia să-mi prezinte marea, așa că mi-am luat din nou răgazul să o privesc îndelung. Ca un vârf de lance apărea Vezuviul amenințător undeva în depărtare, vulcanul care a

încremenit orașul Pompeii, cel plin de viață. Am zărit apoi Treptele Feniciene (La Scala Fenicia). Acestea reprezintă o scară de piatră lungă și abruptă care leagă între ele orașele Capri și Anacapri, singura cale de acces în Anacapri timp de mai multe secole.

Puțin mai târziu, aveam să și cobor cu pașii mei toate cele 921 de trepte, în total 1,7 km lungime. Cu fiecare treaptă eram tot mai fericit. Înserarea își întindea umbrele, iar luminile calde îmi călăuzeau pașii pe scara aceea impresionant de robustă, din piatră, rece. În Anacapri am mai făcut o descoperire de neuitat: Vila San Michele, „o casă deschisă soarelui și vântului și glasului mării ca un templu grecesc și lumină, lumină, lumină pretutindeni”. Construirea vilei a fost un vis din tinerețe al doctorului suedez Axel Munthe, care se înfiripase în mintea lui odată cu prima călătorie în insula Capri. Vila San Miquel a fost construită astfel încât să se bucure de cât mai mult aer și de cât mai mult soare posibil. La poarta casei, am simtit și eu pe chipul meu dezmierdarea atat de placută a soarelui la apus. Vila se poate vizita, dar eu am ajuns la porțile ei după închiderea programului. Un motiv în plus să visez că mă voi întoarce odată în acel loc fermecător.

Simion Răzvan, clasa a VI-a

Spot, Dot și familia lor

Într-o zi din vacanța de vară, în 2024, eram afară cu verișorul meu și cu sora mea. Eu mă jucam cu Robert, iar Daria stătea în hamac.

La un moment dat eu și Robert am auzit un ,,Miau”. Am crezut că e o pisică mare și am vrut să o speriem. Dar când ne-am apropiat, ne-am dat seama ca sunt două pisicuțe care semănau leit. Am fugit la Daria să îi arătăm și ei cele două dragute pisicuțe. Am hotărât că trebuie să avem grijă de ele, dar pentru asta trebuie mai întâi să le diferențiem. Ambele pisici erau micuțe cu ochii negri precum cărbunele, cu blana albă ca zăpada și cu un strop de negru pe ele, dar singurul lucru care nu era la fel erau bulinele negre pe care le aveau pe spate. Pe prima am numit-o Dot, pentru ca avea o bulina pe spate și pe a doua am botezat-o Spot, deoarece avea două buline una lângă alta.

Am încercat să ne jucăm cu ele, dar am văzut că sunt foarte timide și s-au ascuns sub mașina tatălui. Am avut răbdare cu ele, dar tot nu aveau curajul sa iasă din noua lor ,,casă”.Am mers cu sora mea să căutăm ceva de joacă în timp ce Robert s-a dus să le pregătească de mâncare. Am găsit o coardă de sărit.

Am pus-o pe jos într-o linie dreapta alături de un bol cu lapte și am „plecat”, adică ne-am ascuns ca să vedem ce fac cu coarda și cu mâncarea. Au avut curajul să guste mâncarea, dar s-au întors imediat la ascunzătoarea lor nouă. Ne-am întristat pentru că, deși aveam grijă de ele, tot nu se simțeau ca acasă. De asemenea, eram îngrijorați deoarece urma să vină noaptea și nu știam dacă le vom mai găsi a doua zi acolo. În dimineața următoare am fugit la Robert acasă ca să vedem ce fac pisicile. Am observat că erau mai jucăușe si mai curajoase. Eram puțin îngrijorați, deoarece părinții ne-au spus că în seara aceea va fi furtună. Ne temeam că pisicile se vor speria. Ca să le fim alături, am stat cu ele până a început furtuna. Cred că au fost cele mai frumoase momente cu Spot și Dot.

În a treia zi am găsit și mai multe pisici, mai exact încă două. Am presupus că sunt celelalte surori ale lor, așa că le-am urat bun venit la noi. După-amiază, am văzut că ni s-a alăturat și pisica mamă. Era mult mai mare decât ele și toate pisicuțele stăteau lipite de ea. Ne-am bucurat de prezența ei, deoarece pisicuțele erau foarte fericite sa o vadă pe mama lor. Pe lângă aceasta emoție mai simțeam ceva. Cred că era ...tristețe?.. Poate pentru că am realizat că nu o să le mai vedem niciodată.

Peste o lună, într-o dimineața de septembrie, am plecat cu tata la școală. Când am ieșit din curte, am simțit o bucurie imensă. Am văzut că Spot și Dot erau acum mari și că și-au găsit o locuință aproape de casa noastră. Așa o să pot sa le văd mai des și să mă mai joc uneori cu ele.

Carina Chivaru, clasa a V-a

O întâmplare de pe strada mea

Nu mă întrebați cum s-a întâmplat acest lucru, oricum, nu povestiți nimănui pentru că nu o să vă creadă!

Era o dimineață cu soare, iar eu dormeam. Era unul dintre acele rare momente când reușeam și eu să dorm mai mult sâmbăta.

După cum spuneam, mă bucuram de somnul meu când, dintr-odată, aud de afară un POC! Era ca și cum cineva a tras cu o pușcă puternică. Iar eu, evident, m-am trezit imediat. Acest zgomot asurzitor părea așa de puternic încât ziceai că s-a întâmplat chiar pe strada mea! De aceea, am ieșit să văd ce se întâmplă.

Mai bine rămâneam acolo deoarece, în secunda în care am ieșit pe ușă, am văzut un steag care flutura deasupra mea. Și, să nu credeți că era un steag normal. Era un steag roșu cu o bulină albă în mijloc. Iar în bulina albă era un semn pe care îmi e cam greu să-l descriu.

Cert este că era o întreagă armată care mărșăluia și erau mai multe steaguri ca acelea.

Fiecare soldat din acea armată era îmbrăcat în uniforme foarte triste de un albastru sau verde murdar și desaturat. Pe cap aveau o pălărie de diferite forme în funcție de gradul lor de armată. Iar pe pălărie, aveau un vultur mic de metal pe care era același semn ciudat. Aveau toți tot felul de pușți diferite și totul părea a fi diferit între ei. Singurul lucru care era la fel la ei era disciplina lor și modul în care erau aranjați în rânduri perfecte.

Aveam două întrebări. Prima era: cum de nu mă băgau în seamă? Iar a doua: cum puteau fi așa disciplinați? Când m-am uitat puțin în jur am primit răspuns la a doua întrebare. Erau așa disciplinați, deoarece conducătorul armatei lor era chiar crudul președinte cu o mustață mititică sub nas: Adolf Hitler!

Iar Hitler, îmbrăcat ca un adevărat conducător al armatei, urla ceva în germană către celălalt capăt al străzii. Și în acel moment mi-a picat fața, primind un răspuns la prima întrebare, pentru că în acel capăt al străzii era armata franceză! Mi-am dat seama ușor de acest lucru deoarece oricine știe măcar puțină cultură generală, va ști că steagul Franței este format din trei linii verticale, colorate: albastru, alb, roșu.

Continuând, Hitler a dat ordin armatei și toată armata a strigat: HEIL HITLER! Și a început bătălia. Bombe, gloanțe, grenade și tot felul de explozibile și alte lucruri zburau din ambele părți către partea opusă și umpleau strada.

Eu m-am panicat și am încercat să fug înapoi în casă, chiar dacă nu m-ar prea fi ajutat. Dar, o grenadă a fost aruncată din greșeală chiar lângă mine. Eu văzând-o, am vrut să fug în direcția opusă ei, dar era prea târziu. Am auzit um BUM și totul a dispărut.

Eram convins că acum mă duc în Rai, sau Iad, dar speram să nu. Dar, spre surprinderea mea, m-am trezit în patul meu! Mă uit afară pe fereastră, nimic! Și atunci am realizat că totul a fost dar un vis! Cred că decizia de a mă uita la acel film de aseară numit: „Cel de-al II-lea Război Mondial”, nu a fost prea inteligentă, mai ales că m-am culcat fix după.

Iosif Ungureanu, clasa a V-a

Legenda fulgerului

Odată ca niciodată, unde soarele răsare primul, era odată un sat mic, mititel.

Avea case mici, scunde, din lemn și paie. Pe ele găuri care țineau loc de feresestre. Drumurile erau din pietriș și nisip. Aveau totuși ferme gigantice pe care se baza tot orașul să supraviețuiască. Grâu, porumb, salvie, lavandă, mentă, floarea soarelui și multe, multe altele. Ei nu descoperiseră focul. Nu aveau arme, geamuri sau carne prăjită. Lângă cele câteva case era un fel de școală. Din piele din animal și împletituri erau mai multe corturi mari și mici, fiecare cu un subiect și clasă. Desigur, subiectele erau religia, socotitul și învățarea puținei japoneze pe care o știau profesorii. Copiii studiau doar patru ani pentru ca, mai apoi, să înceapă cât mai devreme să lucreze.

Acest sat nu avea mult, dar cumva, în centrul orașului era un templu mare, maiestuos. Când strămoșii strămoșilor acestor săteni au găsit acele pământuri, templul era deja acolo. Era înalt până la cer. Verde ca smaraldul, cu lemn întunecat ca noaptea și marmură albă ca zăpada iarna. Pe acoperișul înalt, înalt erau diamante mari, foarte valoroase.

Templul avea coloane din piatră, bronz și aur. Locul pentru rugăciuni era marcat cu o podea de argint. De asemenea, în templu erau multe, multe pergamente cu toți zeii și spiritele lumii.

De aceea, sătenii erau foarte religioși. Ei se rugau în fiecare zi, lui Sumatokuraudo, Suma pe scurt, și Kurieitibukuraudoei, Kuri. Suma era zeul inteligenței și al logicii, iar Kuri era zeița creativității și a artelor. Ei erau frați,de aceea se certau adesea și luau forme ciudate pe cer. Când erau triști, plângeau și aduceau ploaie pe pământ, iar când erau fericiți plecau în Împărăția Înaltă. Singurele lor emoții erau tristețea și fericirea.

Într-o zi ploioasă, Kuri spuse:

-Mă superi așa de tare! Aș vrea să îți răspund, să-ți spun ceva rău înapoi, dar nu pot!

Kuri începu să plângă mai tare.

-Crezi că ești singură! Nesurprinzător, încrezuta Kuri se crede singură pe lume!

-Gata!

-Tu, oprește-te!

-Sunt așa de... așa de... FURIOASĂ!

-LA FEL! ÎNCEARCĂ SĂ FII MAI ÎNȚELEGĂTOARE!

-ÎNCEARCĂ SĂ TE CALMEZI ODATĂ, SUMATOKURAUDO! a țipat cu furie Kuri.

În acel moment, din amândoi ieși o energie, puternică. Fulgerul. Aveea o față furioasă și aspră. Lovi un copac din sat, iar el luă foc. Focul s-a răspândit repede, iar sătenii s-au grăbit să încerce să îl prindă. Văzând că nu intră în oalele lor, dar că stă pe copaci, au luat bețe și au păstrat focul pe ele. Sătenii au fost binecuvântați cu foc! Din acest motiv, sătenii s-au gândit cum să-l numească pe fulger.

Frații continuară să se certe și furtuna mai ținu pentru câtva timp. Până la urmă se calmară și pleacară în Împărăția Înaltă.

În timpul acesta, sătenii botezară fulgerul, noul zeu, Ikarino Inazuma. Sătenii au evoluat, iar norii, cei doi frați, experimentează noi și noi emoții.

Sofia Pușcașu, clasa V-a

Primăvara la ţară

Primăvara, anotimpul florilor, a venit. În sfârşit, după o iarnă lungă, păsările s-au întors înapoi.

Primăvara la ţară la bunici era minunată. Pe strada mea de la ţară erau mulţi oameni cu diferite pasiuni, personalităţi şi poveşti de împărtăşit. Copacii aveau flori micuţe şi înmiresmate cu cel mai delicat parfum. Petalele lor subţiri şi catifelate adăposteau albinele atunci când culegeau polenul florii. Iarba, plină de rouă, graţioasă era purtată de vânt. Vrăbiile zburau repede ca timpul. Păsările pestriţe aveau ochii precum chihlimbarul şi ciocul puternic.

Când o maşină parca în faţa curţii, ne suiam în nuc ca să vedem cine a venit. Mergeam cu sora şi verişoara mea în spatele casei, unde se afla un gard de sârmă care ne despărţea curtea de cea a vecinului. El avea un căţel. Mergeam acolo şi începeam să lătrăm ca animalul să ne audă şi să vină să latre înspre noi, pentru ca mai apoisă fugim și să ne amuzăm pe seama lui.

Atunci când ne plictiseam, plănuiam să mergem la Sanda, mătușa noastră, să luăm plușuri. Ea avea copii, dar ei erau deja mari, așa că nu se mai jucau cu plușuri. Fugeam din curte, chiar dacă părinţii noştri ne spuneau că îi deranjăm și că familia doarme la prânz.

Pe atunci ni se părea ciudat să dormi la prânz. În momentul în care bunicii discutau cu părinții, profitam de aceasta ocazie ca să deschideam poarta și s-o luăm la sănătoasa spre casa Sandei, iar bunica noastră, văzând că am plecat, ne fugărea prin sat cu speranţa să ne întoarcem. Părinții noştri nici nu voiau să ne mai luăm plușuri pentru că ,,avem prea multe”, dar noi nu credeam așa.

Încercam adesea să fugim și la gârlă, dar acolo era mai greu să ajungem, deoarece pe drum circulau mașini și, fiind mici, aveam voie să mergem doar cu un adult. Verișoara mea spunea că o avem pe Miruna și că ea e mare și matură și ne poate purta ea de grijă, numai că ea avea numai nouă ani, eu aveam șase și verișoara noastră avea opt.

Adeseori, mergeam la Mama Angela, străbătușa noastră. Nu pot să vi-o descriu în cuvinte pentru că mi-ar lua un roman întreg și nu pot să înșir doar câteva adjective pentru că merită mai mult de atât. La dânsa ne jucăm cu pisoiașii și când eram mici, mici, eu și sora mea făceam gogoși alături ea și de una dintre fetele ei, Vicky, care i-a moștenit bunătatea şi blândeţea pe deplin. Mama Angela ne mai arăta cum culege ouă din cuibar - aveai nevoie de o scară să ajungi la ele.

Primăvara, bunica ne dăruia fiecăreia câte o floare pe care o plantam în curte. Iar ea, planta copaci pentru fiecare dintre noi. Eu aveam mărul, Miruna avea vișinul și verișoara noastră avea părul.

Așa era primăvara la țară, o splendoare și o bucurie pe care voi, dragii mei cititori, nu ați mai văzut-o, credeți-mă pe cuvânt.

Maria Cristescu, clasa a V-a

Strada Potcoava

- Am ajuns? întreb eu, încă supărată pe decizia părinților mei de a ne muta din orașul în care m-am născut.
- Da, sunt sigur că o să-ți placă aici! răspunde tata.

Sunt forțată să plec de pe strada mea, din oraș, unde am mulți prieteni, rude și multe amintiri frumoase. Ne mutăm într-un sat ascuns, printre dealuri și câmpii, unde nu cunosc pe nimeni. Mama spune că se află un centru de echitație mare pe strada Potcoava, adică strada noastră, la câteva case de noi. Caii de aici sunt foarte importanți pentru sat și pentru oamenii săi.

Iată-ne ajunși! Am în fața mea o casă albă, cu iederă și horn din cărămidă. Ceva obișnuit pentru un sat ca ăsta, fiindcă toate arată la fel!

Chiar atunci, un călăreț a trecut prin fața noastră, iar calul foarte nărăvaș s-a ridicat pe două picioare și l-a aruncat pe călăreț din șa. Calul s-a îndreptat apoi spre mine și a așteptat să-l mângâi.

Era o iapă neagră ca noaptea, am aflat mai târziu ca era un freisan, o rasă superbă de cal. Avea coama neagră, lungă și ondulată, iar coada la fel! Și ochii…. Se uita la mine cu o inteligență neascunsă, de parcă mă cunoștea dintr- o altă viață și încerca să mi-o spună. Erau în același timp și verzi ca o frunză, albaștri ca cerul și căprui ca scorțișoara. M-am simțit atrasă de ea imediat!

Între timp, călărețul se ridicase de pe jos și îmi spuse:

- Bună, ești fata nouă din sat, nu!? Nu contează, se pare că Nyx te place! Cum te cheamă?
- Bună, da, sunt Reyna! Tu ?
- Eu sunt Filip. Mă ajuți cu Nyx? E cam nărăvașă. Hai la centru, îți arăt, e aproape …pe aici.
- În regulă, înțelegându-mă din priviri cu părinții care se uitau muți de uimire la Nyx.

Filip m-a ajutat să mă urc în șa și mi-a arătat cum să o conduc. Mergeam la pas. A părut mirat ca Nyx nu a încercat să mă arunce. Am continuat să mergem pe strada noastră, până când am ajuns în fața unor porți uriașe, iar în spatele lor era un domeniu imens, complicat, cu multe alei, mi se părea întins pe kilometri întregi.

Filip mi-a arătat boxa lui Nyx, cum să-i scot șaua și căpăstrul, să îi pun frâul, să îi dau de mâncare și cum să îi pun echipamentul în caz că voiam să o mai călăresc. Mi-a făcut turul domeniului și mi-a arătat caii. Calul lui era Cloud, un cal alb, cu pete mici, gri. M-a prezentat unor fete care călăreau și ele și antrenoarei, în caz că voiam să iau lecții. Domeniul avea o arenă acoperită, o arenă de dresaj, una de sărituri, un parcurs de cross country, grajduri cu douăzeci

și cnci de cai și trei pășuni mari. Lângă pășuni era o câmpie de vreo 2 kilometri. Enorm!!!

3 săptămâni mai târziu...

Învățasem să călăresc excepțional și Nyx devenise calul meu favorit, iar eu, preferata ei.

Astăzi voiam să o călăresc fără șa, pe câmpie. I-am pus căpăstrul și am scos-o din boxă. Am ajuns și am început să galopăm, atunci mi-am dat seama că fusesem supărată că am plecat din casa mea, de la oraș, dar mi-am găsit prieteni, fericirea și sentimentul de „acasă" chiar și aici în acest sat mic. Aici mi-am făcut prieteni noi, dintre copiii de la centrul de echitație, dar și dintre caii de care aveam grijă și îi călăream. Caii nu uită niciodată: prietenii (cai sau oameni), locurile sau emoțiile! N-o să te uite niciodată dacă ești prietenul lor!

Când călăream mă simțeam liberă, fără nicio grijă, mă simțeam de parcă pot să fac orice, să zbor, să alerg, orice!!! Era pentru mine o fantastică senzație! Pe strada Potcova i-am cunoscut pe Filip, care a devenit prietenul meu cel mai bun și pe Nyx, calul meu preferat! Această stradă mi-a adus fericire și pentru mine a devenit un colț de liniște dar și de aventură!!!

Natalia Roșu, clasa a V-A

Hazel și prietenul cel nou

După multe zile de zăpadă și viscol, razele soarelui s-au ivit dintre nori, din nou! Hazel a scos năsucul afară din vizuina ei. Mare îi fu mirarea cand văzu ca toți copacii erau înfloriți!

Un veveriței scosese și el năsucul afară și cei doi se uitau unul la altul, cu mirare. Hazel luând inițiativă, se apropie și-l întrebă:

- Bună, eu sunt Hazel! Cum te cheamă?
- Bună, sunt Acorn! Vrei să explorăm pădurea împreună?
- Mi-ar plăcea! Haide!!

Porniră prin pădure, întrecându-se în viteză și salturi, Hazel arătându-i lui Acorn partea ei de pădure, iar el partea lui. Când ajunseră la Bradul cel Înalt, era deja apusul. S-au uitat împreună la apus. Părea că luase foc cerul! Uriașul astru

roșu arunca sulițe de aur pe cerul rubiniu! Hazel se simtea foarte bine cu un nou prieten lângă ea, în pădurea unde se născuse, privind un apus superb de februarie.

Hazel începu să petreacă mult mai mult timp cu Acorn. Uneori, dimineața, Acorn venea sărind din fagul unde trăia în Stejarul cel Bătrân, trezind-o pe Hazel din somn.

Într-o seară, cei doi săreau prin poiana unde Hazel fusese fugărită de o vulpe, în toamnă. Dintr-odată, zgomotele unei furtuni se auziră terifiant. Furtuna avea să vină! Fugiră amândoi și se adăpostiră în Stejarul cel Bătrân deoarece fagul lui Acorn era prea departe. Auziră tunetele, iar prin crăpătura scorburii văzură fulgerele… ploua cu găleata, foarte tare. Cele două veverițe adormiră una în alta, ascultând zgomotele furtunii.

A doua zi, Acorn se trezi primul și o trezit pe Hazel. După micul dejun (ghinde și câteva alune) se duseră să vadă ce ravagii a făcut furtuna: câțiva copaci tineri căzuseră și câteva vizuini ale unor animale subterane se surpaseră. Când ajunseră la fagul lui Acorn… cei doi fură îngroziți văzându-l prăbușit. Scorbura era blocată, iar locuința lui era inaccesibilă. Acorn era foarte supărat. Atunci Hazel îi spuse:

- Dacă vrei, poți locui cu mine în scorbură, încercând să-l consoleze pentru tragedia din fața ochilor.
- E îngrozitor ce s-a întâmplat! în acest fag m-am născut, e moștenire de familie...aici s-au născut și frații mei, părinții mei, bunicii și străbunicii...am numai amintiri frumoase!
- Îmi pare tare rău…poate reușim să reparăm sau îți găsim altă casă. Până

- atunci, poți sta cu mine!
- Nu se mai poate repara nimic...este la pământ! Mulțumesc, Hazel că încerci să mă ajuți! Voi sta la tine până îmi găsesc altă scorbură, nu am altă soluție …

Zilele trecură...

Hazel știa în sinea sa că Acorn nu mai voia să se mute din Stejarul cel Bătrân, spunea că se duce să își caute o altă scorbură, dar, de fapt, se ducea și se uita la fag, cu melancolie. În alte zile încerca să se facă folositor și strângea alune. Cu cât zilele treceau, cu atât Acorn devenea mai vesel și pus pe șotii!

Gândul că el va rămâne cu ea, îi aducea numai bucurie! Acum avea un coleg de scorbură, care era și prietenul ei cel mai bun, o amuza și o făcea fericită!

Natalia Roșu, clasa a V-a

O lume altfel

Stau pe fotoliu citind o carte. Soția mea gătește, fiica mea se joacă, iar tatăl meu se uită la televizor. Momentan este un show de comedie la televizor, dar apoi urmează știrile. Când soția mea a terminat de gătit, ne punem la masă. La televizor au început știrile:

- Bună seara! Astăzi este 13 februarie 4094 ora 19:00 și eu, Jim Atrek, vă voi prezenta știrile PAT TV! se auzise la televizor.

Din păcate, numai necazuri se întâmplă în galaxia asta. Dar eu, nu ca mulți bărbați, am norocul că lucrez într-o fabrică împreună cu soția mea în loc să lupt în Războiul Galactic. Dar acum 40 de ani, tatăl meu nu a avut același noroc și a rămas marcat pe viață. Bunul Dumnezeu l-a salvat și tatăl meu are o viață lungă și fericită.

- Astăzi, Împăratul nostru drag a câștigat o bătălie decisivă împotriva Mitrellienilor! se aude la televizor.

Măcar în imperiul nostru Împăratul are curaj sa conducă bravii soldați in luptă, măcar arată că îi pasă de oamenii lui.

- Astăzi la ora 15:43, pe Nexus 3, un extraterestru a luat via… . Închid televizorul.

- Tati, de ce ai închis televizorul? întreabă fiica mea.

- Nu îmi plac asemenea știri, draga mea!

- Urăsc extratereștii ăștia! țipă tatăl meu. Ei se infiltrează în societate și spun că au nevoie de casă și apoi uite ce fac! Ei au cerut să fie exterminați, ei au cerut primul Război Galactic! Noroc că le-am distrus alianța, dar a mai rămas Republica Mitrellenianã! Gândacii aceia de mitrellieni!

- Tată! spun eu pe un ton puternic. Te rog, fii mai calm!

- Nu am vrut, nu știu ce m-a apucat.

- Nu este nimic, tată!

- Domnilor, spune soția mea. Măcar acum vă puteți concentra pe mâncarea gătită de mine și puteți lăsa discuțiile politice ?

- Da, draga mea! răspund eu.

După acest episod, seara a decurs normal. Adică am mâncat supa, apoi am făcut duș și, după aceea, m-am culcat liniștit lângă soția mea.

- George? mă întreabă ea. Crezi că se va termina Războiul Galactic?

- Da, draga mea, Johanna! Eu chiar cred.

- Noapte bună! ne spunem reciproc.

Și apoi a urmat o noapte liniștită pe planeta noastră Gamma 5, care este în nordul Galaxiei, departe de liniile de luptă ale războiului între Imperiul Lavalordean (noi), Regatul Trexian (alți oameni, dar dușmanii noștri) și Mitrellieni (gândacii aceia ca niște călugărițe, dar cu formă umanoidă, mari cât oamenii și cu invenții puternice).

Eu chiar sper să se termine războiul într-o zi.

Patrick Kovari, clasa a VI-a

O stradă și o gerberă roșie

Strada mea nu era una obișnuită. Era împărțită în două. Prima parte era cea unde stăteau oamenii plini de viață, oamenii veseli ca un copil care abia ce a primit o bomboană. Iar în cealaltă parte... erau oamenii triști ca lacrima unui copil care plânge după mama sa. Oamenii care toata viața lor au fost neînțeleși... asta era viața pe strada mea. Nimeni nu îndrăznea să vorbească cu cei de pe cealaltă parte. Cele doua parți păreau ca două străzi diferite. Partea veselă a străzii și partea tristă erau ca soarele și luna. Diferite... chiar dacă au lucruri în comun, soarele aduce lumina dimineții pe fețele oamenilor și fură stelele sclipitoare care stau sub stăpânirea nopți de pe cer, iar luna aduce întunericul și liniștea eternă a nopții nesfârșite.

Într-o zi, un băiețel de vreo 7 ani din partea veselă a străzii care rămăsese nesupravegheat, ajunsese pe partea cealaltă a străzii. Văzu o floare pe teritoriul trist.

Chiar dacă nu era cea mai frumoasă floare pe care a văzut-o, băiețelul a fost intrigat de aceasta. Când s-a apropiat puțin mai mult de floare, a văzut că era o gerberă roșie. Dar nu era orice nuanță de roșu, era un roșu aprins ca focul. Un foc care ar fi putut distruge orice și pe oricine care ar fi încercat să-l stingă. Băiatul nu putea sa înțeleagă cum o floare cu această nuanță de culoare putea fi într-un loc atât de trist și de sumbru.

Dintr-odată, o fetită cam de aceeași vârsta cu el, a cules floarea din pământ și i-a dat-o băiatului. Micuțul băiețel, mișcat de gest, îi mulțumește fetiței. Fata, în loc să-i răspundă, a făcut niște semne ciudate din mână. Atunci băiatul înțelese că persoana cu care vorbește... nu poate auzi.

În acel moment, băiatul îi dădu floarea înapoi fetei și îi zâmbi. Fata care nu văzuse multe zâmbete până atunci, nu a știut ce înseamnă, așa ca l-a întrebat în limbajul semnelor: „Cum faci asta?”

Băiatul, după aceea îi răspunse prin limbajul semnelor: „Simplu, doar încearcă!”

Fata, încet, încetișor, începu să zâmbească. După câteva secunde care au părut ca o eternitate, copiii au izbucnit în râs.

Atunci, băiețelul se uită în spatele fetei. El văzu o adolescentă de vreo 15 ani. Ea mergea spre o casă din marginea străzii. În mâna ținea aceeași floare care i-a atras atenția și micuțului băiețel. Alături de floare, fata mai ținea și un bilețel pe care scria „Bravo! Ai trecut și

peste acest obstacol! Chiar dacă durerea o sa mai rămână pentru ceva timp, ai făcut un progres uriaș!”

Fix în acel moment, băiatul a realizat de ce acea gerberă roșie creștea pe partea tristă a străzii. Gerbera roșie are semnificația de reușită. Acestea erau

plantate pe partea posomorâtă a străzii deoarece de fiecare dată când cineva reușea să treacă peste o supărare, i se oferea o gerberă roșie.

Atunci băiatul vărsase o lacrima de tristețe pură. Fetița, i-a cules lacrima de pe obrazul cald. După câteva secunde, lacrima s-a strecurat ușor din mâna fetiței, cazând pe pământul rece.

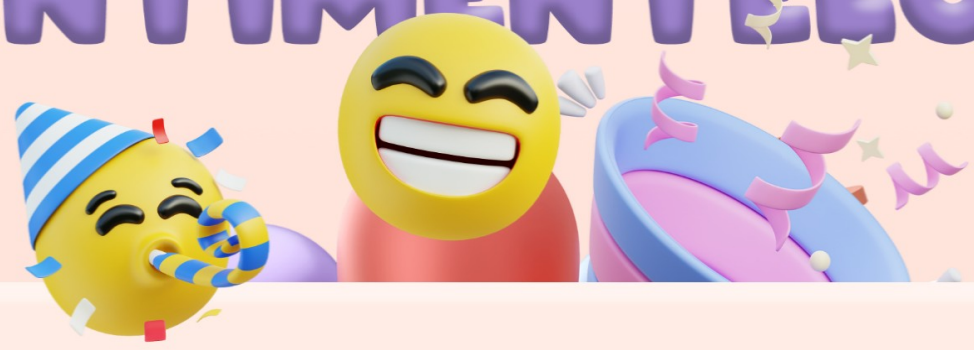
Când niște locuitori din partea fericită si alții din partea tristă au văzut acestea, s-au gândit : „De ce nu putem sa fim și noi ca acești copii?”

După aceea, locuitori din partea bucuroasă și cei din partea abătută a străzii au început sa se cunoască și, în scurt timp, au devenit prieteni.

De atunci, strada n-a mai fost împărțită în două părți și a devenit o stradă pe care, când o traversai, te puteai mira de cât de mult țin oamenii unii la alții.

Ioana Bodean, clasa a V-a

HARTA SENTIMENTELOR

II. Mituri

Afrodita

Cine a fost **Afrodita**?

Afrodita (în greacă veche Ἀφροδίτη) este în mitologia greacă zeița iubirii,a frumuseții și a fertilității, iar echivalentul acesteia în mitologia romană este zeița Venus. Ea este prezentată în Iliada lui Homer drept fiica lui Zeus şi a Dionei. Afrodita a fost una dintre cele trei zeițe a căror rivalitate a dus la începutul Războiului troian și a jucat un rol important pe tot parcursul Iliadei. Afrodita a fost prezentată în Arta occidentală ca simbol al frumuseții feminine și a apărut în numeroase lucrări din literatura occidentală.

Potrivit legendei, s-a născut în Cipru. „Stâncile Afroditei” se găsesc pe țărmul sudic al insulei. Aici s-ar fi născut, din valurile mării învolburate, zeița dragostei, Afrodita. Deși zeiță a frumuseții, Afrodita este căsătorită cu zeul șchiop, hidosul Hefaistos, care era și fierarul zeilor. În privința nașterii ei există două variante: prima ar fi că este fiica lui Zeus și a Dionei, cealaltă spune că s-a născut din spuma mării. Cu toate că este căsătorită cu Hefaistos, a fost iubită de zeii: Ares, zeul războiului, Dionysos, Hermes și Poseidon, precum și de muritorii

Anchises și Adonis. În legătură cu farmecul și puterea **Afroditei** circulau numeroase legende: un episod cunoscut este infidelitatea ei față de Hefaistos care, descoperind prin surprindere legătura ei cu Ares, a chemat toți zeii Olimpului drept martori.

Un alt episod celebru este judecata lui Paris: Zeus a poruncit ca mărul de aur aruncat de Eris, zeița vrajbei, și revendicat în egală măsură de Hera, Atena și Afrodita, să fie acordat de un muritor, Paris, celei pe care o va socoti el mai frumoasă. Cele trei zeițe s-au înfățișat înaintea lui Paris pe muntele Ida și au început să-și laude farmecele, promițându-i fiecare câte un dar. Cucerit de frumusețea **Afroditei** și de darul făgăduit de ea - acela de a o lua de soție pe cea mai frumoasă muritoare, pe Elena, fiica regelui Spartei și soția lui Menelau. Paris i-a dat ei mărul. Alegerea Afroditei și răpirea Elenei au constituit originea războiului troian. În cursul acestui război, în care rivalele ei, Hera și Atena, au sprijinit tabăra adversă, Afrodita i-a ajutat în mod constant pe troieni, în special pe Paris și pe Aeneas. Ea a fost rănită în luptă de către grecul Diomede. Dacă nu a putut împiedica moartea lui Paris și distrugerea Troiei, în schimb, salvarea lui Aeneas se datorează **Afroditei**, care l-a ajutat să ajungă pe țărmurile Italiei. Tot datorită acestui fapt, zeița era socotită, sub numele de Venus, drept divinitate protectoare a Romei.

Părerea mea despre **Afrodita**, este ca, ea însăși este un simbol al atracție si al armoniei. Ea reprezintă idealul frumuseții și al iubirii pure. Afrodita a influențat viața amoroasă a multor personaje din mitologia greacă, de exemplu, Paris și Elena, dar pe a ei, nu. Chiar dacă nu era cea mai onestă, ea avea un suflet mare și bun. Așa că, pentru mine, **Afrodita** este un exemplu de urmat.

Dacă ar fi să o asociez pe zeița greacă, **Afrodita** cu un personaj din zilele

noastre, acela ar fi **Belle** din **„Frumoasa și Bestia”** deoarece Belle este inteligentă și frumoasă, și după părerea mea și este asociată cu iubirea pură, la fel ca Afrodita. Un alt element care o aseamănă pe Belle de Afrodita este că, ambele au fost căsătorite cu ființe monstruoase. Belle a fost atrasă de bestia urâtă și singuratică, închisă într-un castel, departe de libertate și Afrodita a fost căsătorită cu zeul șchiop și hidos, Hefaistos.

Stiați că...

Afrodita, în antichitatea avea ca simbol delfinii? Se spunea că ea era purtată pe apă de către aceștia.

https://ro.wikipedia.org/wiki/Afrodita

https://www.libertatea.ro/lifestyle/zeita-afrodita-legenda-curiozitati-4737964

Daria Calcișcă, clasa a VII-a

Cântecul Nibelungilor

Cântecul Nibelungilor (Die Nibelungenlied) este o epopee medievală germanică ce spune povestea unui grup de eroi, începând cu Siegfried, un erou de neînfrânt care înfruntă Nibelungii și obține o comoară legendară, împreună cu o armură magică ce îl face aproape invulnerabil. Siegfried se căsătorește cu Prințesa Kriemhild, dar în urma unor intrigi politice și trădări, este ucis de Hagen, un vassal al regelui Gunther.

Cântecul Nibelungilor (Die Nibelungenlied) este o epopee medievală germanică ce spune povestea unui grup de eroi, începând cu Siegfried, un erou de neînfrânt care înfruntă Nibelungii și obține o comoară legendară, împreună cu o armură magică ce îl face aproape invulnerabil. Siegfried se căsătorește cu Prințesa Kriemhild, dar în urma unor intrigi politice și trădări, este ucis de Hagen, un vassal al regelui Gunther.

După moartea lui Siegfried, Kriemhild jură răzbunare și, în a doua parte a epopeii, urmărește să răzbune moartea soțului ei, declanșând o serie de conflicte care duc la distrugerea regatului Burgundilor. Toți eroii importanți sunt uciși, iar comoara Nibelungilor, care a fost cauza multor conflicte, dispare pentru totdeauna. Povestea explorează teme

de iubire, trădare, răzbunare și destin, fiind un simbol al conflictelor și al tragediilor umane.

În opinia mea, acest cântec nu e la fel ca alte cântece pe care le-am mai întâlnit deoarece în primul rând, majoritatea cântecelor pe care le-am mai auzit nu spun o poveste așa detaliată și în al doilea rând, mi se pare foarte interesant că o mulțime de eroi decedează și comoara rămâne ascunsă. Misterios!

Și încă o informație destul de interesantă este că are 2378 de catrene,

Incredibil! Mai ales că a fost scris în anul 1204! Asta e alt lucru care m-a surprins.

Robert Tepebag, clasa a VII-a

Despre *dor*

Dorul este unul dintre cele mai profunde sentimente românești, fiind și destul de greu de tradus în alte limbi. Acesta este o emoție complexă, ce reprezintă o combinație dintre nostalgie, iubire și melancolie, deseori și tristețe.

Dorul apare în momentele în care simți lipsa unei persoane dragi, a unui loc iubit sau chiar a unui moment sau a unei perioadă din trecut a vieții tale. În cultura românească, *dorul* este adesea asociat cu poezia, muzica populară și doina, genuri artistice care exprimă intens această trăire.

În primul rând, cuvântul „*dor*” provine din limba latină de la „**dolus**”, care înseamnă durere sau suferință.

Unde întâlnim dorul în cultura noastră?

Dorul este un element esențial în folclor, literatură și muzică.

În doine și balade, dorul este omniprezent, exprimând iubire, suferință sau nostalgie.

Dorul în poezie este exprimat destul de abstract și metaforic, alături de alte stări de suferință pe care vocea lirică le trăiește, fiind des întâlnit în poeziile**!**

scrise de Mihai Eminescu. Spre exemplu, aceasta este o strofă din poezia sa *Mai am un singur dor:*

Cum n-oi mai fi pribeag
De-atunci înainte,
M-or troieni cu drag
Aduceri aminte.
Luceferi, ce răsar
Din umbră de cetini,
Fiindu-mi prietini,
O să-mi zâmbească iar.
Va geme de patemi
Al mării aspru cânt...
Ci eu voi fi pământ
În singurătate-mi."

Părerea mea este că dorul, fiind un sentiment dureros, te învață destul de multe lucruri. În ceea ce mă privește, când îmi este dor de o persoană, rămân cu gândul la aceasta pentru mult timp, procesând orice amintire pe care o mai am, asociată în timp cu acea persoană și acest lucru mă ajută să regândesc întâmplări din trecut, pregătindu-mă pentru viitor, în același timp învățând cum să prețuiesc următoarele momente. Deseori, apreciez zilele în care îmi este dor de un loc, de un moment sau de o stare, fiindcă îmi place să stau cu gândul la niște amintiri plăcute, chiar dacă știu că le-am trăit deja, ceea ce îmi provoacă un sentiment incredibil de puternic, iar dacă iubesc cu adevărat amintirile respective, mereu o să mă simt foarte fericită după ce îmi imaginez că mă aflu din nou acolo, sau trăiesc aceeași stare ca atunci.

Mult mi-e dor și mult mi-e sete
Să văd frunza-n codrul verde,
Să mai strâng vreo șapte cete!
Primavara, muma noastră,
Suflă bruma din fereastră
și zăpadă de pe coastă,
Să văd iar verzind în cale,
Să mă las iar în cea vale
Cu-o pereche de pistoale.
Frunza-n codru cât se ține
Toți voinicii trăiesc bine,
Iară frunza daca-i lasa
Toți voinicii merg pe-acasă
și la para focului
Zac de dorul codrului!
Frunza verde de susai,
De-ar veni luna lui mai
Să-mi aud cerul tunând,
Să văd norii fulgerând
Ierbulița-n sesuri dând,
Să mai văd focuri pe-afară,
Copilași cu pielea goala,
Cai în campuri nechezând
și voinici pe plai suind.

(Doina Oltenească - Vasile Alecsandri)

Arde-mi-te-ai, codre des!

Văd bine ca s-a ales

Din tine sa nu mai ies!

Am intrat far' de musteață

Ș-acum arunc cărunteața.

Am intrat pui de român

Și-am ajuns mosneag bătrân!

Alei! codre blestemat!

Mă ții de tine legat,

Și eu mult m-am săturat

A trăi tot depărtat

Și de lume-nstrăinat.

Căprioară, surioară,

Dor de lume mă omoară,

Roade poala codrului,

Să-mi văd fata dorului

Și să merg la mândra mea

Care m-am iubit cu ea,

Din copilăria mea.

(Codrul - Vasile Alecsandri)

Bibliografie:

https://www.povesti-pentru-copii.com/poezii-pentru-copii/vasile-alecsandri/doina.html / https://ro.m.wikipedia.org/wiki/Dor

Mara Miloș, clasa a VII-a

Lancelot și Guinivere

Povestea de dragoste dintre Lancelot și Guinevere este una dintre cele mai cunoscute povești din legendele legate de regele Arthur. Între cei doi se naște o iubire imposibilă, dar care evolua în secret. Într-o noapte, mai mulți cavaleri ai regelui îi surprind pe cei doi amanți. Lancelot reușește să scape fugind, dar Guinevere este condamnată la ardere pe rug. Atunci Lancelot se întoarce pentru a-și salva iubita. Cavalerii Mesei Rotunde se împart în două tabere rivale, în susținătorii și în inamicii cavalerului, ceea ce conduce la slăbirea regatului lui Arthur. Lancelot își petrece ultimele zile ca un călugăr pustnic, iar Guinevere ca o călugăriță la mănăstirea Amesbury.

În opinia mea mitul „Lancelot și Guinivere” este unul dramatic. O poveste de dragoste fără final fericit. Lancelot este un personaj complex care a fost în același timp laș și curajos. El m-a impresionat prin curajul lui de a o salva pe Guinivere și de a-i înfrunta pe ceilalți cavaleri. Guinivere este un personaj deosebit care a și-a riscat viața pentru o marea ei dragoste. Ea m-a uimit prin curajul cu care a riscat totul pentru a fi cu persoana iubită.

Bibliografie: Wikipedia https://ro.wikipedia.org/wiki/Lancelot

Olteanu Alexandru, clasa a VII-a

Mitul lui Eros si al lui Psyche

Psyche era o prințesă de o frumusețe extraordinară, atât de minunată încât oamenii au început să o venereze ca pe o zeiță, neglijând cultul Afroditei. Zeița iubirii, geloasă și furioasă,

i-a poruncit fiului ei, Eros (zeul iubirii), să o facă pe Psyche să se îndrăgostească de cel mai urât om din lume. Însă, când Eros a văzut-o, s-a îndrăgostit de ea și, în loc să îi urmeze porunca mamei sale, a decis să o protejeze.

Psyche, deși era admirată de toți, nu reușea să își găsească un soț. Tatăl ei a consultat un oracol, care i-a spus că fiica sa este destinată să se mărite nu cu un muritor, ci cu o creatură monstruoasă. Astfel, Psyche a fost lăsată pe un munte, unde Zefir (zeul vântului) a ridicat-o și a dus-o într-un palat magnific. Acolo, în fiecare noapte, un soț misterios venea la ea, dar îi interzicea să îi vadă chipul.

Deși fericită, Psyche a fost influențată de surorile sale geloase, care au convins-o că soțul ei ar putea fi un monstru.

Curioasă și temătoare, într-o noapte, Psyche a aprins o lampă pentru a-l vedea și a descoperit că bărbatul misterios era nimeni altul decât frumosul zeu Eros. Însă o picătură de ulei fierbinte de la lampă a căzut pe pielea lui Eros, trezindu-l. Trădat de curiozitatea și neîncrederea ei, Eros a fugit, lăsând-o singură.

Mitul lui Eros și Psyche este o poveste impresionantă despre iubire, încredere și maturizare. Îmi place că Psyche nu rămâne o simplă victimă a destinului, ci luptă pentru dragostea ei, trecând prin încercări dificile. Acest lucru arată că iubirea adevărată necesită răbdare și sacrificiu. De asemenea, mitul subliniază importanța încrederii într-o relație – neîncrederea lui Psyche o face să piardă totul, dar perseverența o ajută să recâștige iubirea și chiar să devină nemuritoare. Finalul fericit transmite un mesaj optimist: sufletul și iubirea sunt menite să fie împreună, indiferent de obstacole.

Tudor Ciocănescu, clasa a VII-a

Mitul Zburătorului

Zburătorul este o figură mitologică din folclorul românesc, reprezentând un spirit seducător care vizitează noaptea tinerele fete și femeile măritate, provocându-le dorintă si neliniste.

Se consideră că,,zburătorul" este un bărbat care, în timpul vieții,a fost respins de o femeie și care, după moarte, bântuie și le face pe femeile de pe Pământ să să se îndrăgostească de el, dar mai ales pe cea care l-a refuzat. Este considerat simbolul iubirii neîmpărtășite.

Este descris ca un tânăr frumos, uneori înaripat sau ca un fascicul de lumină. Mitul simbolizează iubirea idealizată, dorul și pasiunea, având asemănări cu incubusul din mitologia occidentală.

În opinia mea, Mitul Zburătorului este un mit importantal folclorului românesc,inspirând scriitori precum Mihai Eminescu si Vasile Alecsandri.

Eduard Giurgea, clasa a VII-a

Orfeu și Euridice: O Poveste tragică de dragoste

Mitul lui Orfeu și al lui Euridice este una dintre cele mai emoționante povești din mitologia greacă, explorând teme precum iubirea, pierderea și destinul. Aceasta ilustrează încercarea unui om de a învinge moartea pentru dragostea sa și tragedia ce rezultă dintr-o clipă de neîncredere.

Povestea lui Orfeu și Euridice

Orfeu, fiul muzei Calliope și al zeului Apollo, era un muzician talentat, ale cărui melodii fermecau oameni, animale chiar si zei. S-a îndrăgostit de frumoasa Euridice, iar cei doi s-au căsătorit. Însă, în ziua nunții lor, Euridice a fost mușcată de un șarpe veninos și a murit, sufletul ei coborând în Infern.

Îndurerat, Orfeu nu a acceptat pierderea și a decis să o recupereze. Cu harpa sa a călătorit în lumea subterană și, prin muzica sa plină de durere și dor i-a înduioșat pe Hades și Persefona. Aceștia, impresionați, au fost de acord să o elibereze pe Euridice, dar cu o singură condiție: Orfeu nu trebuia să privească înapoi până când nu ieșeau amândoi în lumea celor vii.

În timp ce urcau spre suprafață, Orfeu, cuprins de îndoială și teamă, s-a întors să vadă dacă Euridice îl urmează. În acel moment, blestemul s-a împlinit, iar Euridice a fost trasă înapoi în lumea umbrelor, pierdută pentru totdeauna. Orfeu a rămas singur, copleșit de durere, rătăcind și cântând despre iubirea sa pierdută până când a murit și el, și s-a reunit cu iubirea lui în lumea morților.

Mesaj și Impact

Mitul subliniază puterea iubirii, dar și fragilitatea încrederii. Orfeu simbolizează speranța și sacrificiul, dar și slăbiciunea omenească de a ceda îndoielii. Povestea ne amintește că moartea este definitivă și că unele greșeli nu pot fi reparate.

De-a lungul timpului, mitul a inspirat opere de artă, literatură, muzică și film. A fost transpus în opere celebre, precum opera lui Christoph Willibald Gluck, poeziile lui Rainer Maria Rilke și adaptări moderne în teatru și cinema. Povestea lui Orfeu și Euridice rămâne o reflecție profundă asupra iubirii, pierderii și limitelor umane, captivând generații întregi prin tragismul și frumusețea sa.

Tudose Vlad, clasa a VII-a

Tristan și Isolda

Tristan și Isolda este o legendă celtică medievală. Povestea a fost transmisă oral înainte de a fi scrisă în perioada Evului Mediu și a fost reinterpretată în numeroase versiuni, inclusiv în literatura franceză, britanică și germană.

Personajele principale ale legendei sunt: Tristan, un cavaler curajos și devotat, care servește la curtea regelui Mark al Cornwallului. Este cunoscut pentru frumusețea și vitejia sa, dar și pentru loialitatea față de unchiul său, regele Mark. Isolda: prințesa Irlandei, renumită pentru frumusețea ei. Este o femeie inteligentă, destinată să devină soția regelui Mark, dar este legată de Tristan printr-o iubire interzisă.

Tristan este trimis de unchiul său, regele Mark al Cornwallului, să o aducă pe Isolda din Irlanda pentru a se căsători cu regele. Pe drumul de întoarcere spre Cornwall, Tristan și Isolda beau din greșeală o poțiune magică de dragoste, pregătită de mama Isoldei pentru a fi folosită în noaptea nunții.

Această poțiune îi face să se îndrăgostească nebunește unul de celălalt, o dragoste care vă dura pentru tot restul vieții lor.

Deși Isolda se căsătorește cu regele Mark, dragostea dintre ea și Tristan continuă în secret. Cei doi îndrăgostiți se întâlnesc în ascuns, dar sunt mereu în pericol de a fi descoperiți. În ciuda eforturilor lor de a-și ascunde relația, suspiciunile cresc la curtea regelui, iar cei doi sunt trădați de către unii dintre curteni.

În cele din urmă, Tristan este rănit grav într-o luptă și este trimis în exil. El pleacă în Bretania, unde se căsătorește cu o altă femeie, dar nu poate uita dragostea sa adevărată pentru Isolda. Într-o încercare disperată de a se vindeca, Tristan o cheamă pe Isolda din Irlanda, dar moare înainte că ea să ajungă la el. Isolda, copleșită de durere, moare și ea lângă trupul lui Tristan.

Isolda, copleșită de durere, moare și ea lângă trupul lui Tristan.

Consider că această legendă celtică este foarte asemănătoare cu piesa lui Willian Shakespeare, *Romeo și Julieta,* deoarce are aceleași teme: dragostea, tragedia, destinul, trădarea. Povestea lor tragică subliniază cât de puternice sunt iubirea și sacrificiile pe care oamenii sunt dispuși să le facă pentru cei pe care îi iubesc.

Este o poveste atât despre iubire, cât și despre tragedie, deoarece finalul este unul nefericit, ambii protagoniști murind. M-a impresionat și curajul ambelor personaje, aventurile lui Tristan foarte captivante ne țin cu sufletul la gură, iar Isolda are curajul să se întâlnească pe ascuns cu cel pe care îl iubește.

Nu doar literatura s-a bucurat de aceasta legendă, ci și muzica, numeroși muzicieni au pus pe note în cadrul operei povestea de dragoste a celor doi.

Bibliografie:

Tristan și Isolda - Wikipedia

Tristan și Isolda - rezumat pe capitole - Lumea Cartii

Tristan și Isolda: povestea de dragoste tragică care a inspirat literatura și muzica - CLASiA

Bădoi Ilinca, clasa a VII-a

Zeița Ișstar

Zeița Ișstar este zeița iubirii, a războiului și a fertilității. Această zeiță provine din Babilon. Ea era foarte blândă, puternică și iertătoare. Zeița Ișstar vindeca boli, ierta păcatele pe care oameni le făceau și dezlega vrăjile pe care oamenii le aveau pe cap.

Orașul din care Zeița Ișstar provenea se numea ERECH care mai era numit și „orașul curtezanelor sacre”. Zeița Ișstar însăși era curtezană, i se mai zicea “curtezana zeilor”.

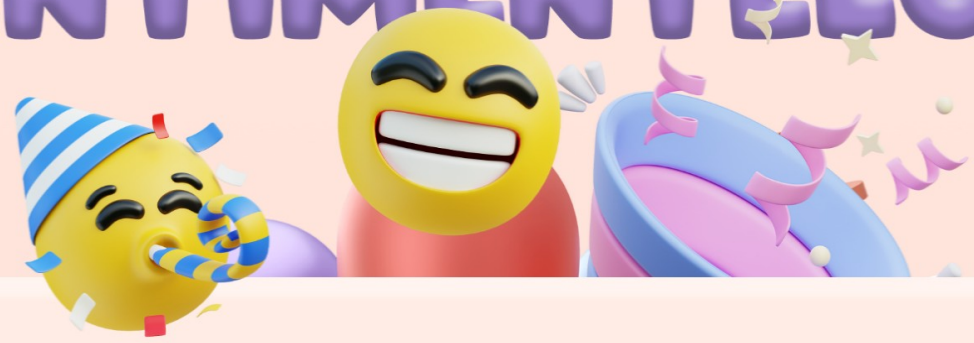
Unul din cele mai faimoase mituri, despre Ișstar se referă la coborârea ei în lumea subterană. În acest mit, Zeița Ișstar se apropie de porțile lumii subterane și îi poruncește pazniculuiși le deschidă. Dar el nu vrea, așa că Ișstar zice că sparge poarta. Văzând asta, portarul se duce repede la Regina Lumii Subterane, Ereshkigal. Aceasta i-a zis să o lase pe Zeiță să intre, dar doar dacă respectă înțelegerea antică. Portarul a lăsat-o pe Ișstar să intre deschizând câte o poartă pe rând. La fiecare poartă, Zeița Ișstar trebuia să lase câte un obiect de vestimentație. Când a trecut de a șaptea poartă, Zeița Ișstar nu mai avea nimic pe ea.

Din cauza furiei, Ișțar s-a aruncat asupra lui Ereshkigal, dar aceasta i-a ordonat servitorului ei, Namtar, s-o întemnițeze pe Ișțar și să elibereze 60 de boli asupra ei, aceasta fiind și cauza morții ei. Zeul Papsukal i-a raportat situația lui Ea (regele zeilor). Ea creează un eunuc (Bărbat care făcea serviciul de paznic la curtea sultanului) numit Asu-shu-namir, și-l trimite la Ereshkigal să îi ceară apa vieții. Ereshkigal este înfuriată când află cererea lui Asu-shu-namir, dar nu are de ales și îi dă apa. Asu-shu-namir o stropește pe Zeița Ișțar cu această apă, reînviind-o. Atunci, Zeița Ișțar trece înapoi prin cele șapte porți, primindu-și înapoi câte un obiect de îmbrăcăminte la fiecare poartă.

BIBLIOGRAFIE: Wikipedia.com

Vlad Ioniță, clasa a VII-a

HARTA SENTIMENTELOR

III. Documentare

Emoțiile

Emoțiile sunt sentimente sau reacții care ne ajută să răspundem la situații. Acestea implică sentimente, gânduri și reacții fizice, cum ar fi modificări ale ritmului cardiac sau ale expresiilor faciale. Emoțiile ne ajută să comunicăm, să luăm decizii și să ne adaptăm la mediul nostru. Exemplele includ fericirea, tristețea, furia și frica, care ne ghidează modul în care răspundem lumii din jurul nostru.

Ele se pot fi clasificate în două feluri:

❖ **1. Emoții de bază (universale):**

- Fericire: Setimentul de bucurie (de exemplu, bucurie, entuziasm);
- Tristețe Sentimentul de deprimare (de exemplu, durere, dezamăgire);
- Furie : Senzație de supărare (de exemplu, frustrare, furie);
- Frică : Senzație de frică (de exemplu, anxietate, îngrijorare);
- Dezgust : Sentimentul de dezgust (de exemplu, aversiune);

- Surpriză: Sentimentul de șoc sau uimire.

❖ **2. Emoții pozitive vs. negative:**

- Pozitiv: Fericire, entuziasm, iubire.
- Negativ: Tristețe, furie, frică, dezgust.

Importanța gestionării emoțiilor nu poate fi subestimată, mai ales într-o lume din ce în ce mai dinamică. Practici precum mindfulness-ul, tehnicile de respirație sau dialogul deschis cu cei dragi ne pot ajuta să ne menținem echilibrul emoțional. Aceste metode contribuie la o stare de bine generală, reducând stresul și îmbunătățind calitatea vieții.

În același timp, este esențial să privim emoțiile nu ca pe ceva ce trebuie „controlat", ci ca pe un instrument valoros pentru creștere personală. Fie că este vorba de bucurie, tristețe sau furie, fiecare emoție are un rol, oferindu-ne informații despre nevoile noastre interioare și despre relațiile cu ceilalți.

Educația emoțională ar trebui să joace un rol central în dezvoltarea personală, fiind o abilitate care se perfecționează constant. Înțelegerea emoțiilor proprii și ale altora ne ajută să fim mai empatici, mai înțelegători și mai deschiși în interacțiunile noastre zilnice.

În concluzie, emoțiile sunt o legătură între mintea și sufletul nostru. Acceptând și valorificând puterea lor, putem trăi vieți mai împlinite, mai echilibrate și mai conectate cu cei din jur. În loc să ne temem de ele, să le privim ca pe o busolă care ne ghidează spre cea mai bună versiune a noastră.

Giurgea Stefan Eduard, clasa VII-a

Emoțiile și arta

Dintotdeauna oamenii au folosit arta pentru a-și exprima emoțiile sau sentimentele. Așa că, arta, privită și din acest punct de vedere, acționează ca o oglindă a sufletului.

Deseori, artiștii folosesc arta pentru a îndepărta sau a înțelege unele emoții. Fie că vrei să îți exprimi starea printr-o melodie sau că vrei să îți iei gândul de la diverse lucruri și decizi să te retragi și să desenezi ceva, arta te poate ajuta.

Unii oameni preferă să își expună sentimentele într-un mod personal, pe care doar ei îl pot înțelege. Spre exemplu, tu, ca un privitor nu ai înțelege tot ce ar vrea să-ți transmită un artist printr-un tablou abstract, doar că un lucru este clar, o anumită emoție l-a determinat pe artist să facă o astfel de lucrare.

Alți oameni se simt mai bine când le dau de înțeles celor din jur de starea pe care o au. Ca acei compozitori sau artiști muzicali care îți dau de înțeles de la începutul piesei că se simt într-un anumit fel. Totuși, în unele cazuri, este foarte important ca tu să fii atent la orice sunet, orice linie, orice cuvânt, pentru că dacă vei sta cu gândul la acel lucru pentru câteva minute, îți vei da seama de mesajul transmis.

Impactul pe care arta îl poate avea asupra ta este de a-ți schimba starea sau de a te face să reflectezi îndelung. Artiștii își doresc să le înțelegi starea lor când tu le privești/asculți munca.

Lucrările de artă vor tinde să îți transmită niște emoții mai bine decât o poate face o persoană în unele cazuri. Este probabil cea mai sinceră metodă de exprimare pe care oamenii o folosesc.

În arta vizuală se îmbină o multitudine de aspecte pentru a reda o stare, de pildă culorile sau sunetele asociate cu emoții. Astfel, atunci când auzi un ritm rapid și agitat, vei asocia melodia cu bucurie, energie. Când asculți un ritm lent, alături de tonalități joase, te vei gândi la o melodie tristă. Atunci când privești un tablou și observi culori calde și vii, cu siguranță, îl vei asocia cu un peisaj fericit, „colorat” cu sensul de bucurie, pe când nuanțele închise la culoare, spre negru și albastru îți vor sugera tristețe, suferință sau orice altă stare neplăcută.

În final, arta este mai mult decât o simplă manifestare creativă, este și un mijloc esențial de comunicare emoțională. Prin artă, oamenii își pot înțelege și procesa propriile emoții, dar și pe ale altora, creând o conexiune profundă.

Mara Miloș, clasa a VII-a

Ziua îndrăgostiților –

tradiții și obiceiuri

Ce este „Ziua îndrăgostiților”?

Ziua Îndrăgostiților, cunoscută și sub denumirea de Valentine's Day, este sărbătorită pe 14 februarie în multe țări din întreaga lume. Este o zi dedicată iubirii și afecțiunii, când persoanele își exprimă sentimentele față de cei dragi prin cadouri, mesaje sau gesturi romantice.

De obicei, îndrăgostiții își oferă flori, ciocolată, sau felicitări de dragoste, iar restaurantele sunt adesea pline de cupluri.

Această sărbătoare are rădăcini în tradițiile romane și în legendele medievale,

iar numele „Ziua Îndrăgostiților" provine de la Sfântul Valentin, un preot creștin care a fost martirizat în secolul al III-lea.

De ce este atât de adorată?

Ziua Îndrăgostiților este adorată de mulți din mai multe motive, dar principalul factor este legat de celebrarea iubirii. Într-o lume adesea agitată, aceasta oferă o oportunitate specială pentru oameni de a se concentra asupra relațiilor lor și de a exprima sentimentele față de cei dragi. Iată câteva motive pentru care este atât de iubită:

1. Ocazie de a arăta iubirea: Ziua Îndrăgostiților este un prilej perfect pentru a arăta cât de mult înseamnă cineva pentru tine. Nu e nevoie de un motiv special pentru a-ți exprima iubirea în fiecare zi, dar această zi simbolică adaugă un sentiment de importanță și ritual în gesturile de afecțiune.
2. Tradiția și romantismul: Mulți oameni sunt atrași de tradițiile romantice, precum schimbul de cadouri (flori, ciocolată, bijuterii), mesaje sau cine romantice. Aceste gesturi adâncesc legăturile emoționale și creează momente memorabile.
3. Ritualuri și simboluri: Pentru mulți, Ziua Îndrăgostiților are o încărcătură simbolică mare. Inima, săgețile lui Cupidon și alte simboluri ale iubirii sunt folosite pentru a crea o atmosferă emoționantă și plină de semnificație.

În esență, Ziua Îndrăgostiților este o oportunitate de a celebra iubirea, de a întări legăturile și de a adăuga puțină magie și romantism în viața cotidiană.

Daria Calcișcă, clasa VI-a

Ziua Îndrăgostiților în lume

Italia

În Italia această zi, cunoscută în italiană sub numele de *„San Valentino”,* este numită *festa degli innamorati,* (**ziua îndrăgostiților)**. În Italia însă, viziunea romantică a sărbătorii este pierdută treptat, transformând-o într-o adevărată **afacere comercială**.

Germania

Purcelușii reprezintă un simbol al norocului, dar și al dragostei. Așadar, îndrăgostiții și-i oferă cadou unii altora

Purceii sunt în diverse forme, de la jucării de pluș, la mici ornamente sau chiar sub formă de ciocolată.

.

Franța

Se afirmă adesea că prima felicitare de Ziua Îndrăgostiților a apărut în Franța, atunci când Charles, duce de Orleans, a trimis scrisori de dragoste în timp ce era închis în Turnul Londrei, în 1415. Astăzi, oferirea de felicitări nu mai este la fel de populară ca odinioară, dar este o zi considerată cel mai bun moment pentru o cerere în căsătorie.

Japonia

Japonezii au un mod cu totul special de a sărbători Valentine’s Day.

Față de Occident, diferența principală este faptul că nu bărbații sunt cei care fac cadouri de dragoste femeilor, ci invers!

De Valentine’s Day în Japonia, dacă ești femeie, trebuie să ai gusturi bune la… ciocolată! Ca femeie, de Ziua Îndrăgostiților dăruiești din belșug cadouri dulci nu numai iubitului, dar și colegilor, prietenilor.

Korea

Dacă în celelalte țări, Ziua Indragostitilor este sărbatorită în mod similar, în Coreea de Sud femeile sunt cele care ofera cadouri barbatilor în semn de afectiune. In mod traditional, barbatii care primesc astfel de daruri vor oferi în schimb, un cadou în luna urmatoare, de „White Day”. Femeile oferă cadouri prietenilor lor, chiar si cunoștintelor, dintr-un simt al obligației si din curtoazie sau prietenie.

Sofia Calcișcă, clasa a V-a

Proiectul în ora de fizică ca metodă alternativă de consolidare a cunoștințelor dobândite

Copiii își pun deseori întrebări legate de fenomenele naturii: cum se formează norii, de ce plutește gheața în apă, care este diferența dintre evaporare și vaporizare. Pentru a răspunde la aceste întrebări, elevii trebuie să cunoască fenomenele și să le interpreteze fizic. Prin intermediul proiectelor realizate în orele de fizică, copiii observă cu atenție și își dezvoltă spiritul de cercetare științifică.

Putem vedea adesea în jurul nostru apa atât în stare lichidă, cât și sub formă de gheață sau vapori. Ea poate trece cu ușurință dintr-o stare în alta, având loc transformări de stare de agregare sau procese precum: topirea, solidificarea, vaporizarea, condensarea, sublimarea și desublimarea. Circuitul apei în natură înseamnă contopirea acestor procese.

Așa au concluzionat și elevii clasei a VI-a care au realizat proiecte prin care au pus în evidență circuitul apei în natură.

Elevii clasei a VIII-a s-au întrebat: **La ce folosim curentul electric?**

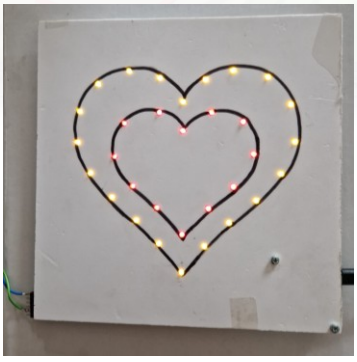

Pornind de la această întrebare au realizat circuite electrice folosind mai mulți consumatori legați în serie, sau paralel, generatoare, fire conductoare și întrerupător.

Au văzut avantajele legării în paralel a becurilor față de legarea serie.

De asemenea, au verificat conductivitatea apei în care s-au dizolvat pe rând, sare și zahăr.

Fără curent electric, multe aplicații de astăzi nu ar fi posibile: deplasarea tramvaielor, metrourilor, troleibuzelor și a locomotivelor electrice. De asemenea, iluminarea clădirilor și iluminatul stradal, funcționarea aparatelor electrocasnice, a jucăriilor electrice, funcționarea computerului, a televizorului, radioului, telefonului mobil.

Alina Cazacu, profesor de Fizică

Războiul lumilor de H.G. Wells

Războiul Lumilor scris de H.G.Wells în 1895 este una dintre cele mai vândute cărți și una dintre cele mai populare literaturi științifico-fantastice.

La sfârșitul secolului al XIX-lea, o invazie extraterestră amenință Pământul, iar naratorul descrie cu multe amănunte situația. Marțienii au ajuns pe Pământ cu ajutorul unor cilindre metalice care au fost lansate din tunul de pe Marte.

Cucerirea Pământului se desfășoară treptat pe măsură ce, la 24 de ore distanță una de cealaltă, apar navele de transport ale invadatorilor. Marțienii care ies din cilindru distrug tot ce îi inconjoară și nicio armată nu le poate sta in cale.

Monștrii nu arată ca niște omuleți verzi cu capete mari și degete lungi cum îi știm cu toții, ci sunt descriși în carte ca niște caracatițe cenușii mari cât un urs cu doi ochi in formă de discuri strălucitoare și cu tentacule ca niște șerpi gri care se mișcă greoi.

Personajele principale sunt naratorul și fratele său care relatează etapele invaziei din perspectiva lor. Personajul principal este martor-cheie al sosirii primului clilindru cu extratereștri la marginea Londrei, apoi la retragerea oamenilor din calea invadatorilor și a luptei pornite de către armata britanică împotriva marțienilor.

Vreți să știți cum s-a terminat lupta și dacă Pământul a fost salvat? Aceste răspunsuri se află în carte și vă așteaptă să le descoperiți!

Eu vă recomand această carte, deoarece oferă o perspectivă diferită asupra unei invazii extraterestre, diferită de cea prezentată de literatura pentru copii din vremurile noastre.

Patrick Kovari, clasa a VI-a

Mica Unire

~ 24 ianuarie ~

1856

În cadrul Congresului de Pace de la Paris se lua în discuție și problema românească, devenită problemă europeană. Cu acest prilej, se decidea înlăturarea protectoratului rusesc (1829 - 1856) și introducerea garanției colective a Puterilor europene, libertatea de navigație pe Dunăre și neutralitatea ei față de orice.

1857

La 7 octombrie 1857, oficiali Kogălniceanu prezenta Raicatul de rezoluție al Adunării Ad-Hoc de Iași. Românii cereau:

- Respectarea vechilor capitulații ale Țării Românești și Înaltă Poartă.
- Unirea Principatelor într-un stat, cu numele de România.
- Pământ străin cu hram creditar, ales dintr-o dinastie domnitoare a Europei Apusene.

1858

Rezoluțiile Adunărilor Ad-Hoc au fost trimise Puterilor garante, întrunite într-o Conferință la Paris, unde s-a semnat o Convenție cu rol de constituție pentru Principate. Acestea erau organizate sub forma unei uniuni numite Principatele Unite ale Moldovei și Valahiei.

1859

Statul român modern s-a format prin unirea Moldovei cu Țara Românească, în urma dublei alegeri a lui Alexandru Ioan, la 5 ianuarie ca domn al Moldovei și pe 4 ianuarie 1859, ca domn al Țării Românești.

Reformele lui Cuza

Statul român modern se consolidează printr-o activă operă reformatoare dusă în plan intern de către domnitorul Alexandru Ioan Cuza:

- Legea secularizării averilor mănăstirești
- Statutul Dezvoltător al Convenției de la Paris (mai 1864)
- Legea instrucțiunii publice (1864)

Maria Olariu, clasa a VIII-a

UNIREA PRINCIPATELOR ROMÂNE

ALEXANDRU IOAN CUZA

1856 ETAPELE UNIRII

Deoarece mișcarea unionistă românească s-a activat din cauza Crizei Orientale, la Congresul de Pace de la Paris a fost discutată situația românilor. Astfel, pe lângă înlăturarea protectoratului rusesc, decizia libertății de navigare a Dunării și a neutralității Mării Negre, s-a decis și înființarea unor Adunări Ad-Hoc.

1857

Prin Adunările Ad-Hoc urma să se afle opinia românilor fața de problema unirii. După realizarea voturilor în urma falsificării alegerilor din Moldova, la 7 octombrie 1857, Mihail Kogălniceanu a prezentat următoarele rezultate:

- Românii doreau unirea Principatelor sub numele de România;
- Respectarea vechilor capitulații dintre Țările Române și Înalta Poartă;
- Un prinț străin cu tron ereditar, de preferat dintr-o dinastie domnitoare a Europei Apusene. Urmașii acestuia urmau să fie crescuți în religia noii țări;
- Neutralitatea Principatelor;
- Adunare obștească, conform datinilor celor mai vechi ale țării".

1858

Așadar, în 1858, în cadrul Conferinței de la Paris s-a semnat o Convenție cu rol de constituție pentru cele două principate, acum purtând numele de Principatele Unite ale Moldovei și Valahiei. Totuși, fiecare trebuia să își aleagă un domn, guvern și Adunare legiuitoare.

1859

Pentru a finaliza unirea, românii au ales același domn pentru ambele Principate. Așadar, prin alegerea lui Alexandru Ioan Cuza și în Moldova (5 ianuarie 1859), și în Țara Românească (24 ianuarie) s-a format statul român modern, iar domnitorul a rămas în istoria românilor ca Domnul Unirii.

STEMA PRINCIPATELOR UNITE

HARTA PRINCIPATELOR UNITE

REFORMELE DOMNITORULUI ALEXANDRU IOAN CUZA

Alexandru Ioan Cuza a ales ca statul român să fie consolidat printr-o operă reformatoare. Reformele sale constituie din:

- 1863 - Legea secularizării averilor mănăstirești;
- mai 1864 - Statutul Dezvoltător al Convenției de la Paris și Legea electorală;
- august 1864 - Legea agrară;
- noiembrie 1864 - Legea instrucțiunii publice - învățământ primar gratis și obligatoriu;
- decembrie 1864 - Codul Civil, modernizarea sistemului juridic.

Alexandra Cazan, clasa a VIII-a

Mica Unire - etapele, reformele și importanța

- de Ruse Ariana - Ioana

INTRODUCERE

Mica Unire reprezintă procesul de unire ~~ed~~ a Moldovei și a Țării Românești într-un singur stat, primul pas important către crearea României ~~ed~~ moderne.
24 ianuarie 1859 - dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza ca domnitor.

CONTEXTUL ȘI PRIMII PAȘI CĂTRE UNIRE 1856 - 1858

1856 - Războiul Crimeei și Tratatul de la Paris - marile puteri decid ca problema unirii să fie discutată

1857 - Adunările Ad-hoc (Moldova și Țara Românească) votează în favoarea unirii

1858 - Convenția de la Paris - Marile Puteri aprobă crearea unui stat cu două guverne și doi domnitori

DUBLA ALEGERE A LUI ALEXANDRU IOAN CUZA 1859

5 ianuarie 1859 - Alexandru Ioan Cuza este ales domnitor al Moldovei

24 ianuarie 1859 - este ales domnitor și al Țării Românești. Acest act reprezintă Unirea Principatelor Române sub un singur conducător, deși fiecare principat își păstrează instituțiile separate

REFORMELE LUI ALEXANDRU IOAN CUZA

Reforma agrară: Împroprietărirea țăranilor și desființarea clăcii (1864)
Reforma electorală: Introducerea votului cenzitar
Legea instrucțiunii publice: Educația devine obligatorie și gratuită pentru toți copiii
Codul civil și penal: Modernizarea legislației după model francez
Secularizarea averilor mănăstirești: Aducerea sub controlul statului a averilor mănăstirești

IMPORTANȚA MICII UNIRI

- Crearea unei baze pentru unificarea deplină a României în 1918
- Consolidarea unui stat modern, cu instituții centralizate
- Primul pas către independența de sub influențele otomane și ale marilor puteri

CONCLUZIE

~ Mica Unire din 1859 a fost un moment esențial în istoria României, datorită curajului și viziunii liderilor vremii ~

~ Reformele lui Alexandru Ioan Cuza au modernizat societatea românească și au pregătit drumul către Marea Unire din 1918 ~

~ Este un exemplu al puterii domniei naționale și al diplomației inteligente ~

Ariana Ruse, clasa a VIII-a

Mica Unire

~ Sophia Apostol ~

Mișcarea unitionistă românească s-a format în urma mai multor etape.

★ Prima etapă: Congresul de Pace de la Paris din anul 1856.

Din cauza faptului că problema românească a ajuns problemă europeană, aceasta a fost luată în considerare în congres, iar deciziile au fost următoarele:

- înlăturarea protectoratului rusesc (1829-1856) și introducerea garanției colective a puterilor europene.
- libertatea de navigație pe Dunăre și neutralitatea Mării Negre.
- reintroducerea județelor Cahul, Bolgrad și Ismail.

Totodată, s-a decis și formarea unor adunări Ad-Hoc, prin care românii urmau să fie consultați în legătură cu viitoarea lor organizare politică.

★ A doua etapă: Adunările Ad-Hoc din anul 1857

Faptul că rezultatul alegerilor a fost falsificat și voturile s-au reluat, la 7 octombrie 1857, Mihai Kogălniceanu a prezentat Proiectul de rezoluție al Adunărilor Ad-Hoc de la Iași. Românii cereau:

- Respectarea vechilor capitulații dintre Țările române și Înalta Poartă.
- Unirea principatelor într-un singur stat, cu numele de România.
- Prinț străin cu tron ereditar.
- Neutralitatea pământului Principatelor.

A treia etapă: Convenția de la Paris din anul 1858

Rezoluțiile Adunărilor Ad-Hoc au fost trimise Puterilor garante, întrunite într-o Conferință de la Paris (1858), unde s-a semnat Convenția cu rol de constituție pentru Principate. Acestia erau în uniunea numită „Principatele Unite ale Moldovei și Valahiei. Aveau să-și aleagă fiecare câte un domn, guvern și Adunare Legiuitoare. Au fost înființate și două sedii comune, cu sediul la Focșani:

- Comisia Centrală cu rol legislativ.
- Înalta curte de Justiție și Casație cu rol judecătoresc.

A patra etapă: Unirea Principatelor din anul 1859

După reușită, românii aleg același domn în ambele Principate, pe Alexandru Ioan Cuza (pe 5 ianuarie ca domn al Moldovei și la 4 ianuarie 1859 ca domn al Țării Românești). Statul român modern s-a format prin unirea Moldovei cu Țara Românească. Acesta s-a consolidat printr-o activă operă reformatoare condusă de domnitorul Alexandru Ioan Cuza:

- Legea secularizării averilor mănăstirești (1863)
- Statutul Dezvoltător al Convenției de la Paris (mai 1864)
- Legea Agrară (1864)
- Legea instrucțiunii publice (1864)

Domnitorul Cuza (1859-1866) a rămas în istoria românilor ca „Domnul Unirii", cel care a pus bazele statului român modern. Pe data de 11 februarie 1866, Cuza a fost obligat să abdice, iar în locul său a fost adus pe 10 mai 1866, Carol I Hohenzollern-Sigmaringen.

Sophia Apostol, clasa a VIII-a

MICA UNIRE

unire - actiunea de a (se) uni și rezultatul ei

În 1599, pe 28 noiembrie, Mihai Viteazul a unit pentru scurt timp Transilvania de România, dovedind astfel, că unirea nu era ceva imposibil

1856 - În urma redeschiderii [redacted] Crimeei, care a început odată cu Războiul Crimeei, s-a înființat Mișcarea Unionistă Românească, cu scopul de a forma un stat român modern. Totodată, se înființează și o adunare Ad-Hoc, cu ajutorul căreia românii puteau fi consultați în problema unirii și a viitoarelor organizări politice. Adunările Ad-Hoc sunt formate din reprezentanți ai bisericii, marii boierimi, burgheziei, țărănimii clăcașe, pentru a realiza prefacerile referitoare la realizarea unirii Principatelor Române

1857 - După câteva clipe tensionante în urma falsificărilor alegerilor din Moldova și nedeterminarea de la vota din nou, la 7 octombrie 1857 Mihai Kogălniceanu prezintă proiectul de rezoluție al Adunării Ad-Hoc, prin care Românii cer:

- Respectarea vechilor capitulații încheiate cu Înalta Poartă și țările Române
- Unirea Principatelor într-un singur stat, România
- Prinț străin cu moștenirea tronului, ales dintr-o dinastie a Europei Apusene
- Neutralitate pământ principate
- Adunare obștească, după datinile cele mai vechi ale țării în care să fie reprezentate toate interesele nației

1858 - Rezoluțiile au fost trimise [redacted] Puterilor garante întrunite la conferința de la Paris unde s-a semnat o convenție cu rol de constituție pentru sub forma unor unirii numite Principatele Unite ale Moldovei și Țării Românești, însă fiecare avea să își aleagă propriul domn, guvern și Adunare legiuitoare. Amândouă aveau la Focșani.

1859 - La începutul anului 1859, românii [redacted] aceeași domn în ambele principate, acesta fiind Alexandru Ioan Cuza. Pe 5 ianuarie, acesta a fost ales ca domn al Moldovei și pe 24 ianuarie ca domn al Țării Românești. Acesta consolidează statul român printr-o activă operă reformatoare:

- Legea secularizării averilor mănăstirești (1863)
- Statutul Dezvoltător al Convenției de la Paris (mai 1864)
- Legea agrară (1864)
- Legea instrucțiunii publice (1864) etc.

Rămâne în istoria românilor ca Domnul Unirii care a definit statul român modern. În 1866, acesta este înlăturat de la putere și înlocuit de principele Carol de Hohenzollern Sigmaringen, iar constituția adoptată în anul acela denumește noul stat inaugurat pe care îl știm și azi: România

(1859-1866)

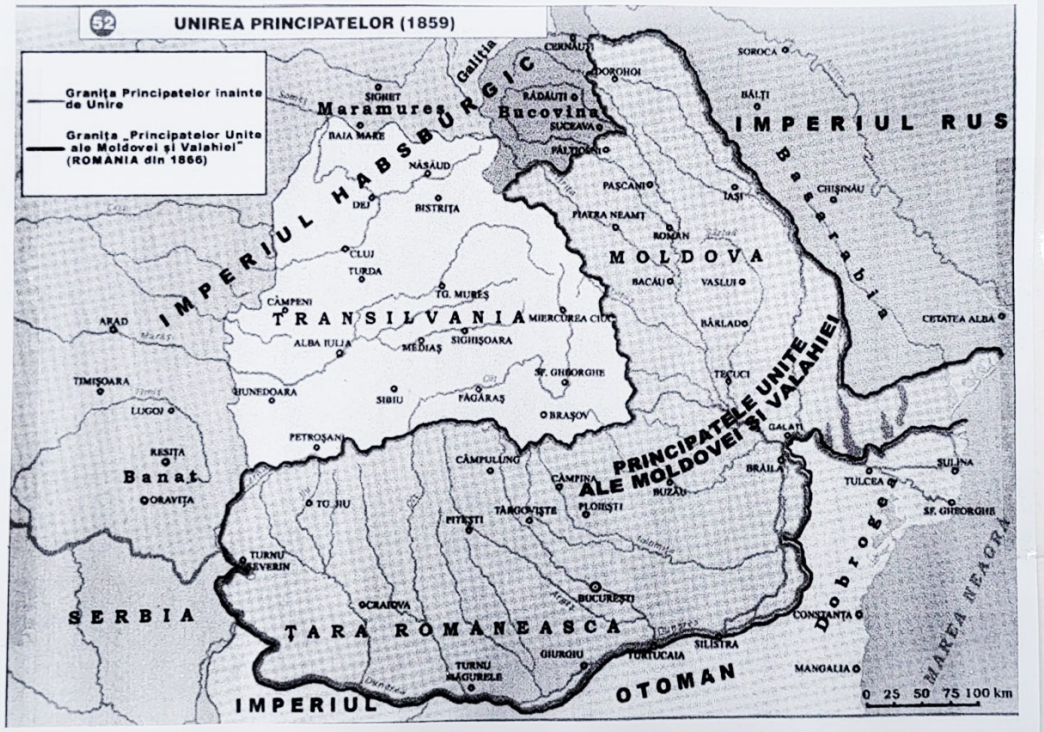

Stemă

CUVINTE cheie

- Reforme, legi
- Stat român modern
- Problema românească
- Dublă Alegere

Harta PRINCIPATELOR

Irina Mnadache, clasa a VIII-a

Mica Unire

Unirea Principatelor Române sub domnia lui Alexandru Ioan Cuza

În 1856

În cadrul Congresului de la Paris se oprește, în mod oficial, Războiul Crimeei dintre Imperiul Otoman și Imperiul Rus. Prin tratatul semnat, este decisă neutralitatea Mării Negre, este oferită libertatea de a naviga pe Dunăre și este stabilit faptul că județele din Sudul Basarabiei: Cahul, Bolgrad și Ismail aparțin Moldovei.

În 1857

Sunt convocate adunările Ad-Hoc, în Țara Românească și Moldova, având rolul de a exprima voința poporului în ceea ce privește organizarea Principatelor. După falsificarea alegerilor în Moldova, și nevoia reluării votului, este prezentat un proiect de rezoluție al Adunării Ad-Hoc de la Iași și este adoptat un act de Adunarea de la București. În ambele acte, românii cereau: Unirea Principatelor sub numele de România, neutralitatea pământului român, respectarea unor acorduri stabilite între Principatele Române și Imperiul Otoman, un prinț străin cu tron ereditar și adunarea obștească.

„Hora Unirii de la Craiova"

În 1858

Puterile garante, formate din Franța, Anglia, Rusia, Prusia, Turcia și Regatul Piemontului, se întrunesc într-o Conferință la Paris, unde după vizualizarea rezoluțiilor Adunărilor Ad-Hoc, se semnează o convenție, ce atestă unirea formată de cele două principate, Moldova și Valahia, iar fiecare avea dreptul să își aleagă propriul domn, guvern și Adunare Legiuitoare.

În 1859

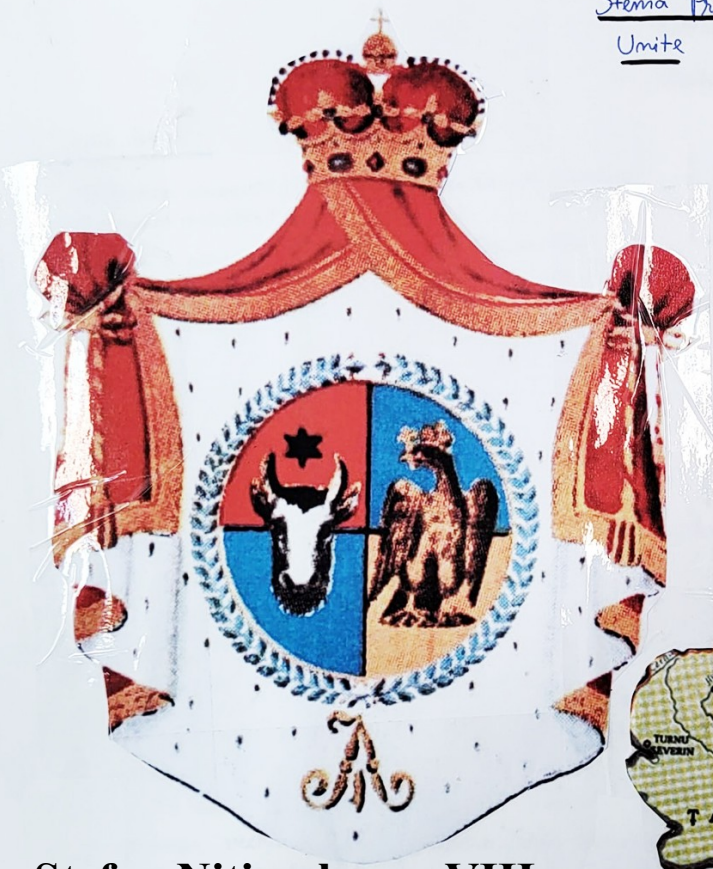
Românii îl aleg pe Alexandru Ioan Cuza domn în Țara Românească, în data de 24 ianuarie 1859, și în Moldova, pe 5 ianuarie 1859. Astfel, cele două principate se unesc și se pun bazele Statului român modern.

Reformele lui Cuza (1863-1864)

În timpul domniei sale, Cuza a luat diverse măsuri, printre care se numără:

1) **Legea secularizării**, ce consta în trecerea în proprietatea statului a averilor mânăstirilor
2) **Legea agrară**, ce înseamnă împroprietărirea țăranilor cu loturi de folosință, în funcție de numărul de vite.
3) **Legea instrucțiunii**, în care învățământul primar devine obligatoriu și gratuit.
4) **Codul civil**, unde este modernizat sistemul juridic.
5) **Legea electorală**, în care recunoașterea de vot este în funcție de îndeplinirea de către alegători a mai multor condiții, fapt ce crește numărul de alegători.

Stema Principatelor Unite

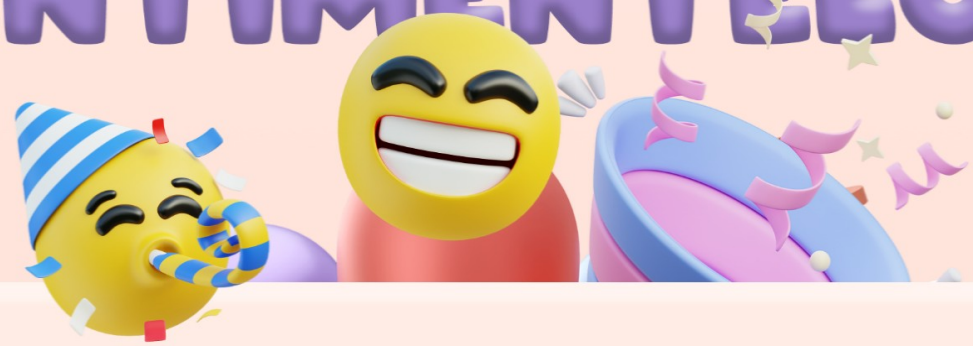

Harta Principatelor Unite

Ștefan Nițiș, clasa a VIII-a

HARTA SENTIMENTELOR

IV. Projekte Auf Deutsch

Wer möchte tauschen?

Erstellt von Alexandra Anton

Ich sammle	Ich tausche
Comics	Modellautos
Briefmarken	Steine
Modellautos	
Steine	

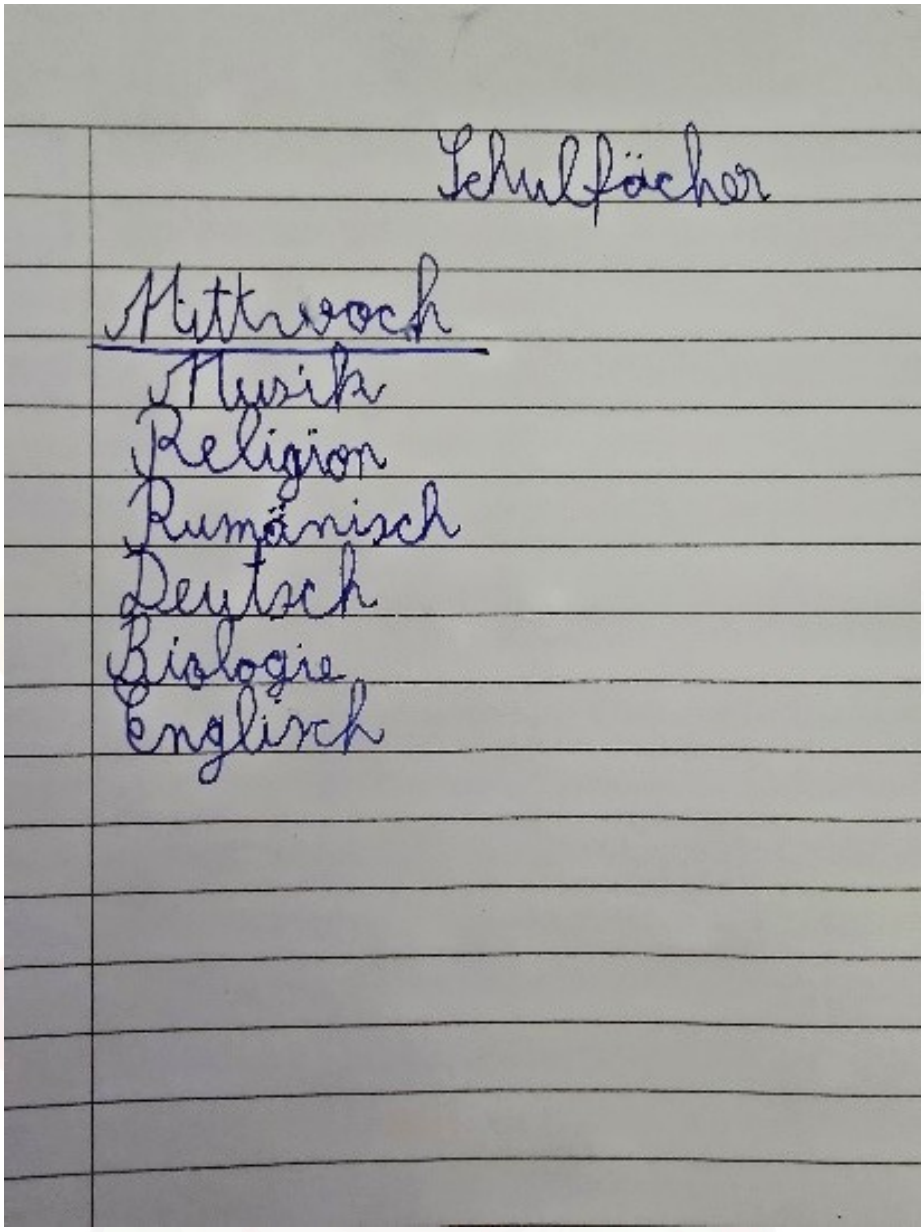

REPUBLIK 70g 1945 1955 ÖSTERREICH
REPUBLIK 1S 1945 1955 ÖSTERREICH
REPUBLIK 1S45 1945 1955
REPUBLIK 1S50 1945 1955 ÖSTERREICH
REPUBLIK 2S40 1945 1955 ÖSTERREICH
2 STAATSVERTRAG 1955 REPUBLIK ÖSTERREICH
REPUBLIK ÖSTERREICH 1S
REPUBLIK ÖSTERREICH S1·25
24.10.1955 10 JAHRE VEREINTE NATIONEN 2 40
REPUBLIK ÖSTERREICH 1.50 S
REPUBLIK ÖSTERREICH 2.40 S
REPUBLIK ÖSTERREICH TAG DER BRIEFMARKE 1955 S1,25

Mein Tag

Erstellt von David Chiribeș

Heute Nachmittag möchte ich mit Rollschuhen fahren

Am Mittwoch habe ich Musik, Religion, Rumänisch, Deutsch, Biologie und Englisch.

Mein Lieblingsfach ist Informatik

Über mich

Erstellt von Mihnea Toma

Ich bin Fussballfan.

Mein Lieblingsverein heisst FC Barcelona.

Sein letzter Sieg war gegen SL Benfica mit einem beeindruckenden Ergebnis von 5:4 nach 3:1 und 4:2 in der zweiten Halbzeit.

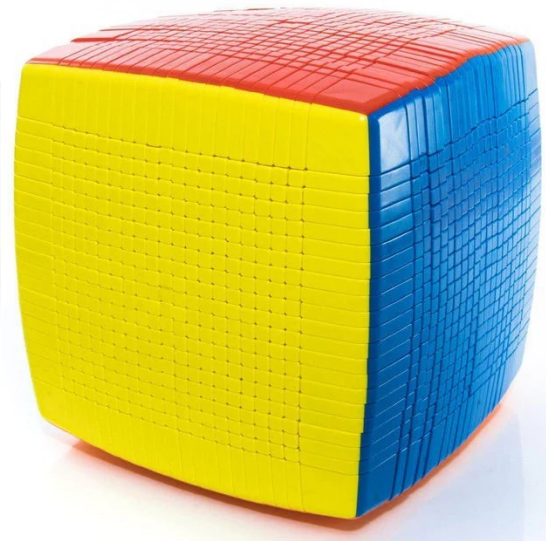
Der schönste Sieg war sein vorletztes Spiel gegen Real Madrid CF, in dem es Real mit 5:2 vernichteten.

Mein Lieblingsfußballspieler ist Raphinha

Ich sammle Modellautos und Zauberwürfel.

Ich tausche Fussballkarten.

In meiner Traumschule dürfen wir …

Erstellt von Mara Miloș

In meiner Traumschule dürfen wir frei entscheiden, was wir lernen möchten.

Wir dürfen auch Musik hören, wie oft wir es wollen, unsere eigenen Stundenpläne gestalten und in den Pausen Filme schauen oder Videospiele spielen.

In meiner Traumschule dürfen wir während des Unterrichts zeichnen oder malen, um unsere Kreativität zu fördern; jedes Jahr eine Klassenfahrt ins Ausland machen; moderne Kunst Techniken wie digitale Kunst und Animation lernen; im Unterricht reale Orte besuchen, wie Theater, Konzertsäle oder Kunstgalerien; Bücher auswählen, die wir im Unterricht lesen möchten; unsere eigenen Designs in 3D-Druckern ausdrucken und verwenden; Designs für die Schule entwerfen, wie Poster, Logos oder T-Shirts.

In meiner Traumschule dürfen wir das Essen auswählen, das wir zum Mittagessen essen; unsere Klassenzimmer nach unserem eigenen Stil dekorieren.

In meiner Traumschule dürfen wir in jeder Pause draußen gehen.

In meiner Traumschule dürfen wir uns anziehen, wie wir wollen, ohne eine Schuluniform tragen zu müssen und uns auf jede Weise ausdrücken.

Mein Tag

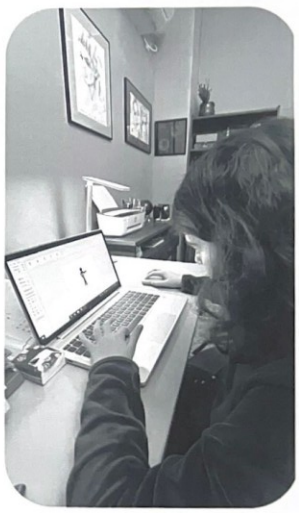
Erstellt von Ingrid Balea

Heute Nachmittag möchte ich les en und Klavier spielen.

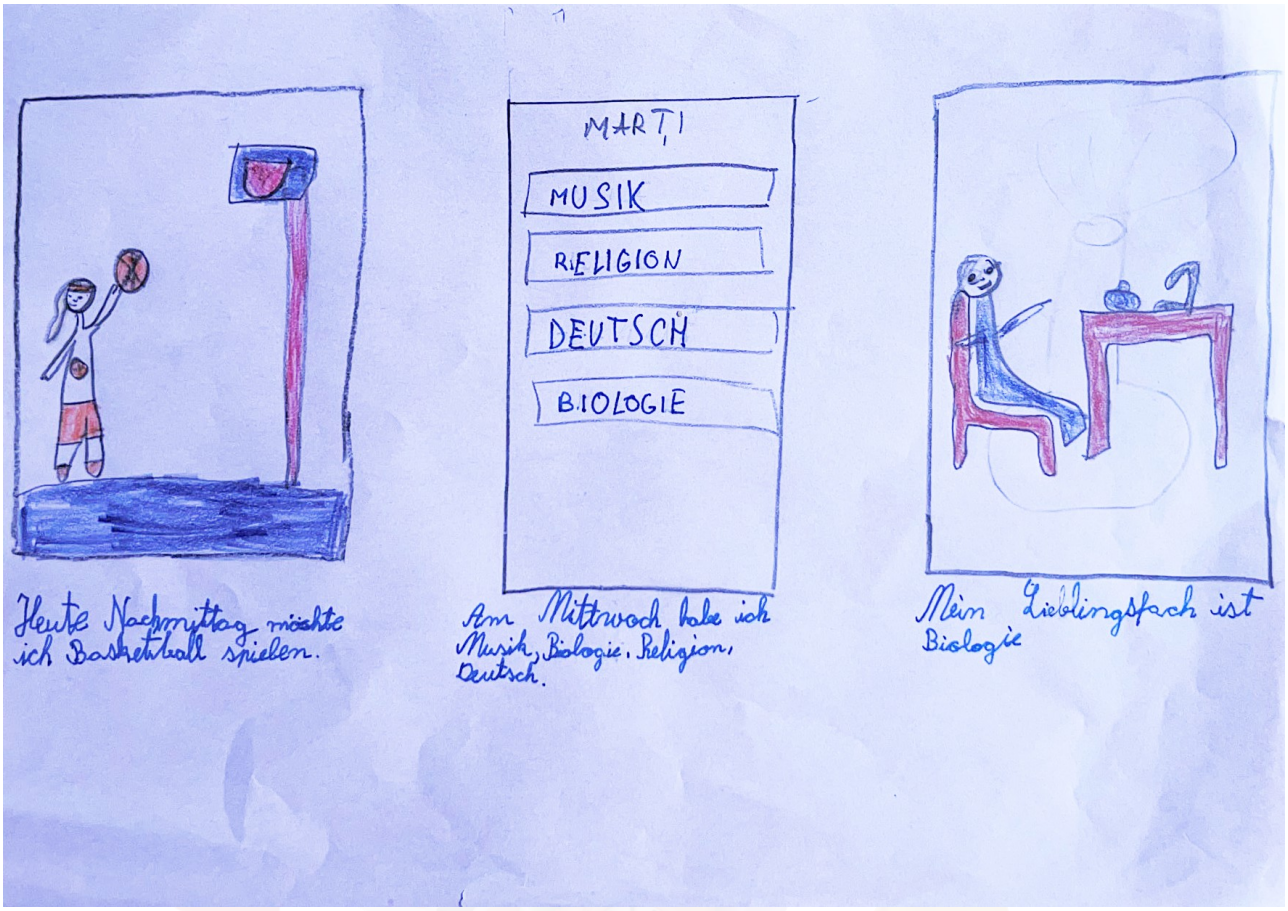
Am Mittwoch habe ich Unterricht: Musik, Religion, Rumänisch, Deutsch, und Naturwissenschaften.

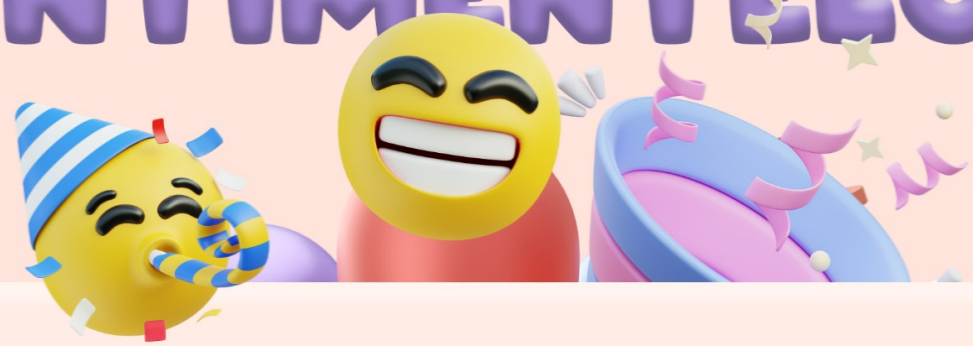
Mein Liblingsfach ist Informatik.

Mien Tag

Erstellt von Ema Elena Zanoschi

HARTA SENTIMENTELOR

V. English projects

The London Underground

A journey through the world's first underground railway

1905

1908

1920

1924

1925

1933

1935

1935

1936

1948

1949

1950

1960

1965

1968

1970

1987

2016

The Tube

The world's first underground railway

Opened on 10 January 1863

The first section was between Paddington and Farringdon

It is commonly called "The Tube" due to the shape of its tunnels.

Is featured in movies like Skyfall or Harry Potter

"Mind the Gap" is one of the most iconic phrases associated with the London Underground. It’s a safety announcement used to warn passengers about the space between the train and the platform edge

History

10 January 1863

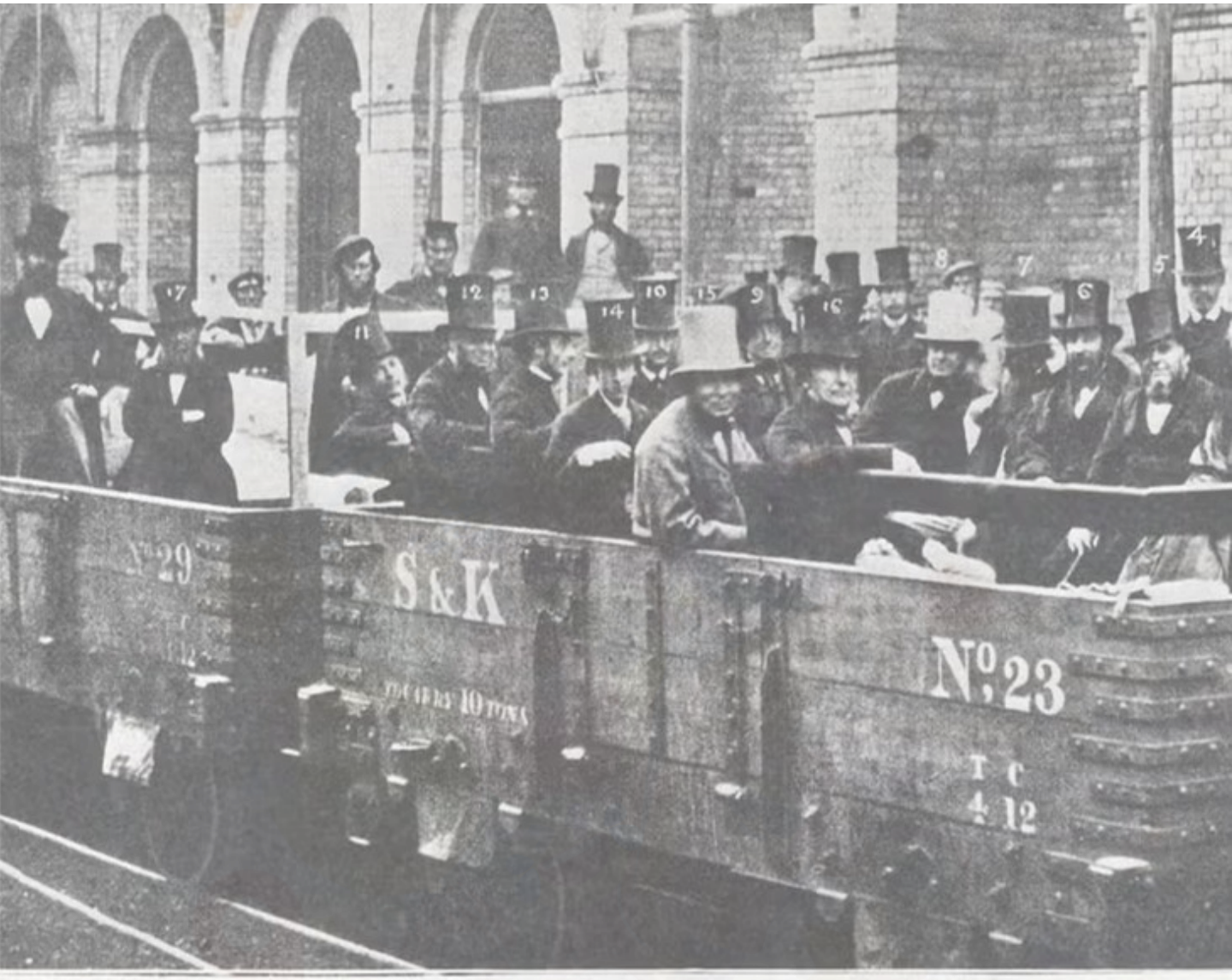
By the 19th century, London’s streets were overcrowded due to rapid population growth. An underground railway was proposed to alleviate congestion.

The Metropolitan Railway, the first underground railway in the world, opened on 10 January 1863. It ran between Paddington (Bishop's Road) and Farringdon Street, using steam-powered trains.

Built using the cut-and-cover method, where trenches were dug, tracks laid, and roads rebuilt above them.

1860

PADDINGTON
FARRINGDON
STREET

A TRIAL TRIP.

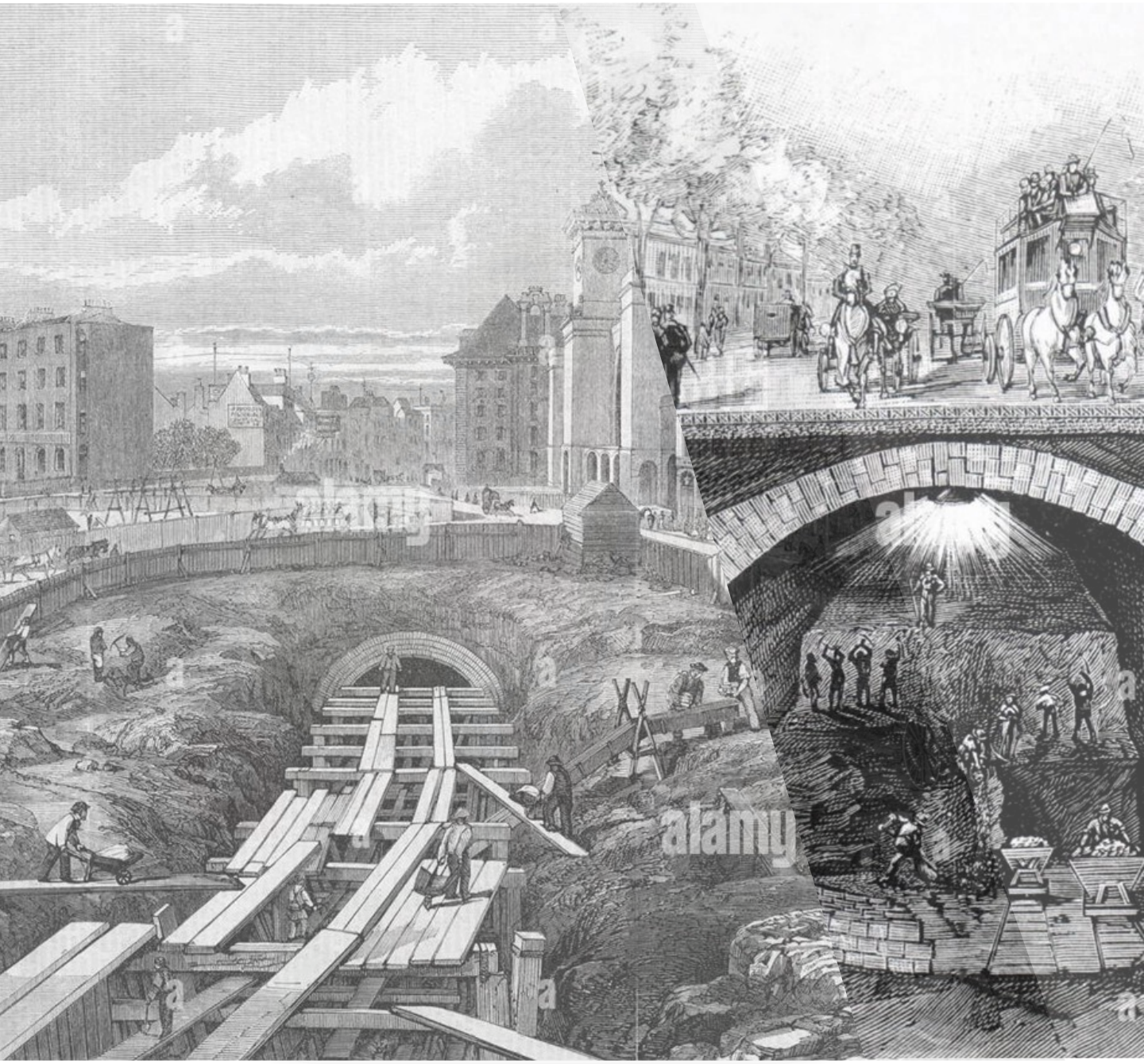
METROPOLITAN RAILWAY, EDGWARE ROAD STATION.

stance Grosvenor.
of Sutherland
7. Right Hon. Stuart Wortley.
8. Lord Wenlock.
13. Lord Grosvenor.
14. Lord Ronald Gower.

Chancellor of the Exchequer William Ewart Gladstone with directors and engineers of the Metropolitan Railway Company on an inspection tour of the world's first underground line, 24th May 1862. Built between Paddington and the City of London, it opened in January of the following year. Gladstone is seen in the front row, near right.

Fowler’s Ghost Locomotive, 1865

Cut and Cover

Expansion

1863–1900

On 18 December 1890, The City and South London Railway opens the world's first deep-level electric railway. It runs from King William Street in the City of London, under the River Thames, to Stockwell

Steam engines caused poor air quality in tunnels. By the late 19th century, electrification began, allowing cleaner, more efficient trains. In 1905 the District and Circle lines are electrified

An early underground train on the Central London Railway, opened in 1900, which eventually became the Central Line. This engine could be driven in both directions

A London tube station circa 1900

Building tunnels

Birth of "The Tube"

1900-1918

Architect Leslie Green designed many iconic Underground stations with red-glazed terracotta façades and distinctive arched windows.

In the 1900s, several separate lines merged under a single management to improve coordination. This led to the creation of the London Underground brand.

Interwar period

1918-1939

Lines expanded into the suburbs, encouraging London’s outward growth.

Stations like Arnos Grove and Sudbury Town showcased modernist art deco architecture by Charles Holden.

Early maps were geographically accurate but cluttered. In 1931, Harry Beck designed the iconic schematic map, simplifying navigation.

LONDON
UNDERGROUND
REFERENCE
GOLDER'S GREEN
HAMPSTEAD
HIGHGATE
FINSBURY PARK
GILLESPIE ROAD
TUFNELL PARK
HOLLOWAY ROAD
BELSIZE PARK
KENTISH TOWN
CALEDONIAN ROAD
FINCHLEY Rd & St. HAMPSTEAD
CHALK FARM
SOUTH KENTISH TOWN
SWISS COTTAGE
CAMDEN TOWN
YORK ROAD
MARLBORO' ROAD
MORNINGTON CRESCENT
ST. PANCRAS
KINGS CROSS
ANGEL
ST. JOHN'S WOOD Rd
EUSTON
GOWER ST.
CITY Rd
WARREN ST.
RUSSELL SQUARE
ALDERSGATE
GREAT CENTRAL
EDGWARE ROAD
BAKER ST.
GOODGE ST.
FARRINGDON ST.
BRITISH MUSEUM
BOND ST.
HOLBORN
CHANCERY LANE
STRAND
OXFORD CIRCUS
MARBLE ARCH
LEICESTER SQUARE
TEMPLE
WOOD LANE EXHIBITION STN.
NOTTING HILL GATE
LANCASTER GATE
QUEENS Rd
DOVER ST.
HYDE PARK CORNER
KNIGHTSBRIDGE
TRAFALGAR SQUARE
CHARING CROSS (EMBANKMENT)
WESTMINSTER
ST. JAMES PARK
BROMPTON ROAD
VICTORIA
ARMY & NAVY AND AUXILIARY STORES
WESTMINSTER BRIDGE ROAD
ELEPHANT & CASTLE
SHEPHERDS BUSH
HIGH ST. KENSINGTON
ADDISON ROAD
RAVENSCOURT PARK
HAMMERSMITH
BARONS COURT
WEST KENSINGTON
EARLS COURT
SLOANE SQUARE
CHELSEA
PIMLICO
WEST BROMPTON
WALHAM GREEN
PARSONS GREEN
OVAL
STOCKWELL
CLAPHAM Rd
CLAPHAM COMMON

COCKFOSTERS
ENFIELD WEST
SOUTHGATE
ARNOS GROVE
BOUNDS GREEN
WOOD GREEN
TURNPIKE LANE
MANOR HOUSE
FINSBURY PARK
ARSENAL
DRAYTON PARK
HIGHBURY & ISLINGTON
CANONBURY & ESSEX ROAD
HOLLOWAY ROAD
CALEDONIAN ROAD
KINGS CROSS ST. PANCRAS
OLD STREET
ANGEL
FARRINGDON
MOORGATE
LIVERPOOL STREET
BANK
ALDGATE
MONUMENT
MARK LANE
ALDGATE EAST
WHITECHAPEL
MILE END
STEPNEY GREEN
BOW ROAD
ST. MARY'S
SHOREDITCH
SHADWELL
WAPPING
ROTHERHITHE
SURREY DOCKS
NEW CROSS GATE
NEW CROSS
LONDON BRIDGE
BOROUGH
WATERLOO
LAMBETH NORTH
ELEPHANT & CASTLE
KENNINGTON
OVAL
STOCKWELL
CLAPHAM NORTH
CLAPHAM COMMON
CLAPHAM SOUTH
BALHAM
TRINITY ROAD (TOOTING BEC)
TOOTING BROADWAY
COLLIERS WOOD
SOUTH WIMBLEDON (MERTON)
MORDEN
EDGWARE
BURNT OAK (WATLING)
COLINDALE
HENDON CENTRAL
BRENT
GOLDERS GREEN
HIGHGATE
TUFNELL PARK
KENTISH TOWN
BELSIZE PARK
CHALK FARM
HAMPSTEAD
WEST HAMPSTEAD
KILBURN & BRONDESBURY
WILLESDEN GREEN
DOLLIS HILL
NEASDEN
KINGSBURY
CANONS PARK
STANMORE
HEADSTONE LANE
HARROW & WEALDSTONE
KENTON
WEMBLEY PARK
NORTH WEMBLEY
WEMBLEY
STONEBRIDGE PARK
HARLESDEN
WILLESDEN JUNCTION
KENSAL GREEN
QUEENS PARK
KILBURN PARK
MAIDA VALE
WARWICK AVENUE
EDGWARE ROAD
LATIMER ROAD
WESTBOURNE PARK
ROYAL OAK
LADBROKE GROVE
BISHOPS ROAD
PADDINGTON
BAKER STREET
GREAT PORTLAND ST.
EUSTON SQUARE
GOODGE STREET
WARREN STREET
RUSSELL SQUARE
CHANCERY LANE
POST OFFICE
TOTTENHAM COURT ROAD
HOLBORN
COVENT GARDEN
MANSION HOUSE
BLACKFRIARS
TEMPLE
CANNON STREET
PICCADILLY
GREEN PARK
LEICESTER SQUARE
ALDWYCH
STRAND
TRAFALGAR SQUARE
CHARING CROSS
WESTMINSTER
VICTORIA
HYDE PARK CORNER
KNIGHTSBRIDGE
BROMPTON ROAD
SLOANE SQUARE
ST. JAMES PARK
WEST BROMPTON
SOUTH KENSINGTON
WEST KENSINGTON
GLOUCESTER ROAD
EARLS COURT
HIGH STREET KENSINGTON
ADDISON ROAD
HAMMERSMITH
BARONS COURT
RAVENSCOURT PARK
SHEPHERDS BUSH
WOOD LANE
UXBRIDGE ROAD
BAYSWATER
NOTTING HILL GATE
LANCASTER GATE
QUEENS ROAD
HOLLAND PARK
MARBLE ARCH
BOND STREET
OXFORD CIRCUS
REGENTS PARK
GOODGE STREET
WARREN STREET
TOTTENHAM COURT ROAD
HOLBORN
COVENT GARDEN
MANSION HOUSE
ALDWYCH
STRAND
BLACKFRIARS
TEMPLE
CANNON STREET
MONUMENT
BANK
LIVERPOOL STREET
FARRINGDON
MOORGATE
OLD STREET
ANGEL
KINGS CROSS ST. PANCRAS
CALEDONIAN ROAD
HOLLOWAY ROAD
CAMDEN TOWN
EUSTON
EUSTON SQUARE
GREAT PORTLAND ST.
BAKER STREET
MARYLEBONE
MORNINGTON CRESCENT
EDGWARE ROAD
ROYAL OAK
BISHOPS ROAD
PADDINGTON
PRAED STREET
LATIMER ROAD
WESTBOURNE PARK
WARWICK AVENUE
MAIDA VALE
KILBURN PARK
QUEENS PARK
KENSAL GREEN
WILLESDEN JUNCTION
HARLESDEN
STONEBRIDGE PARK
WEMBLEY PARK
NORTH WEMBLEY
WEMBLEY
HEADSTONE LANE
HARROW & WEALDSTONE
KENTON
CANONS PARK
STANMORE
NEASDEN
DOLLIS HILL
WILLESDEN GREEN
KILBURN & BRONDESBURY
WEST HAMPSTEAD
FINCHLEY ROAD
SWISS COTTAGE
MARLBORO ROAD
ST. JOHNS WOOD
HAMPSTEAD
BELSIZE PARK
CHALK FARM
KENTISH TOWN
TUFNELL PARK
HIGHGATE
COLINDALE
BURNT OAK (WATLING)
EDGWARE
HENDON CENTRAL
BRENT
GOLDERS GREEN
FINSBURY PARK
ARSENAL
DRAYTON PARK
HIGHBURY & ISLINGTON
MANOR HOUSE
TURNPIKE LANE
WOOD GREEN
BOUNDS GREEN
ARNOS GROVE
SOUTHGATE
ENFIELD WEST
COCKFOSTERS
TO ARCHLEY WEST HAM PLAISTOW UPTON PARK EAST HAM BARKING UPNEY BECONTREE HEATHWAY DAGENHAM NGANGHURCH UPMINSTER SOUTHEND
CANONBURY & ESSEX ROAD
SHOREDITCH
ALDGATE
ALDGATE EAST
WHITECHAPEL
MILE END
STEPNEY GREEN
BOW ROAD
ST. MARY'S
MARK LANE
SHADWELL
WAPPING
ROTHERHITHE
SURREY DOCKS
NEW CROSS GATE
NEW CROSS
LONDON BRIDGE
BOROUGH
WATERLOO
LAMBETH NORTH
ELEPHANT & CASTLE
KENNINGTON
OVAL
STOCKWELL
CLAPHAM NORTH
CLAPHAM COMMON
CLAPHAM SOUTH
BALHAM
TRINITY ROAD (TOOTING BEC)
TOOTING BROADWAY
COLLIERS WOOD
SOUTH WIMBLEDON (MERTON)
MORDEN
WIMBLEDON
WIMBLEDON PARK
SOUTHFIELDS
EAST PUTNEY
PUTNEY BRIDGE
PARSONS GREEN
WALHAM GREEN
L.P.T.B.
UNDERGROUND

World War II

1939–1945

Air-Raid Shelters, the deep-level tunnels of the Underground were used as shelters during German bombing raids (The Blitz). Thousands of Londoners sought refuge in stations like Aldwych.

Down Street Station was converted into a bunker for Winston Churchill and the War Cabinet during the early years of the war.

Several stations were damaged during bombings. Despite damage, the Underground was quickly repaired and restored to service to maintain morale and functionality.

The Underground helped maintain London's power supply, as some lines housed essential infrastructure for electricity distribution.

STATION

Post-War Expansion
1945–1990

Nationalization, In 1948, the Underground became part of the state-owned London Transport Executive.

Victoria Line, Opened in 1968, the first entirely new line since the war, and the first to use automatic train operation.

Transitioned to faster, more efficient modern electric trains.

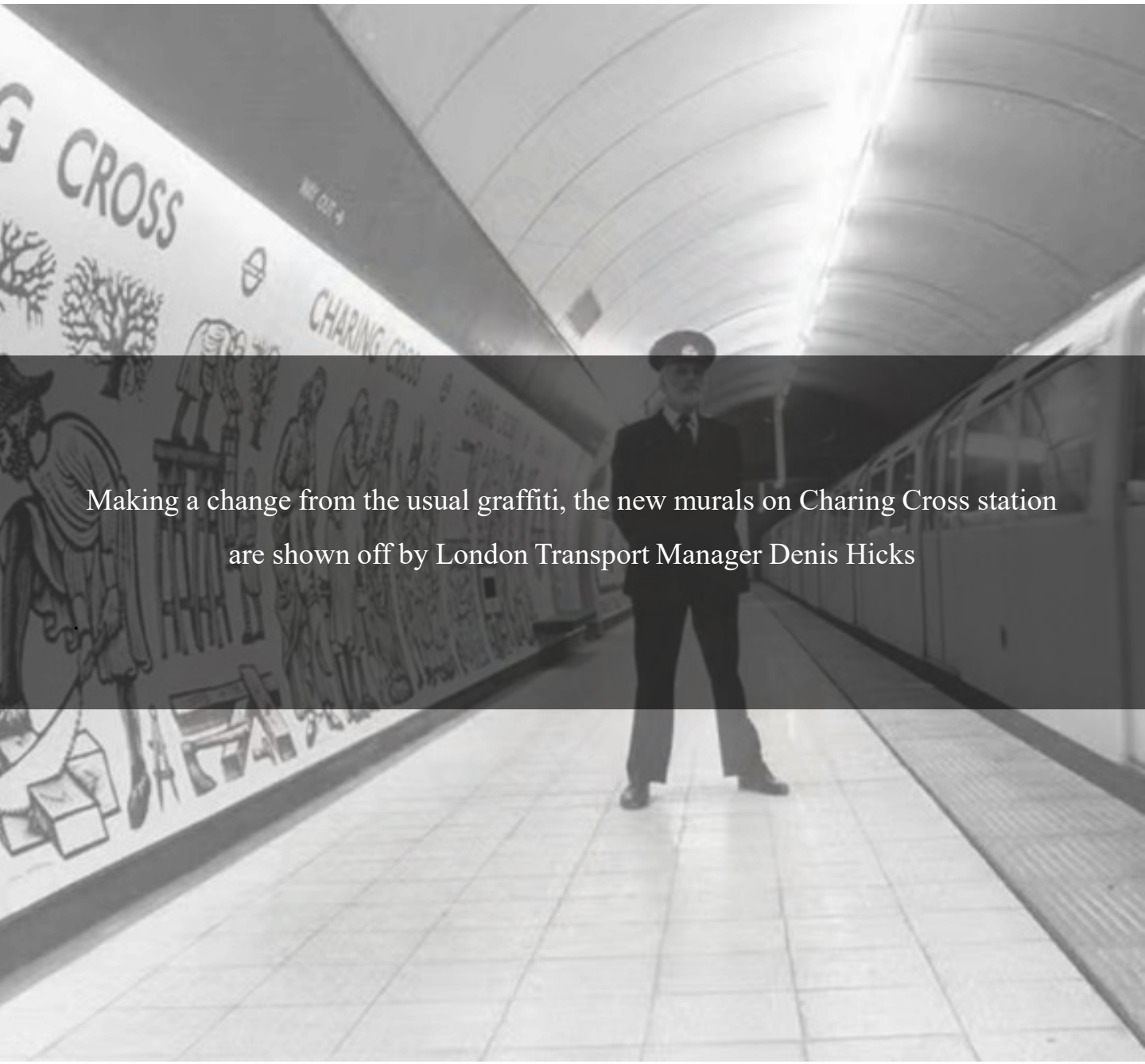
An underground train on the District Line in London, equipped with a new system of lighting

A party of Swedish transport workers watching a London Underground train passing through an automatic wash at Hainault, Middlesex

Area Inspector H Matthews at the control panel in Victoria Station, London. Closed circuit television shows the tube platforms and escalators for the Victoria Line

Making a change from the usual graffiti, the new murals on Charing Cross station are shown off by London Transport Manager Denis Hicks

HEATHROW
OXO
UNDERGROUND EXTENSION TO HEATHROW
UNDERGROUND TO HEATHROW
TASTE

PASSENGERS PURCHASING TICKETS IN THE TICKET HALL OF EMBANKMENT STATION

Famous stations

King’s Cross

- King's Cross St Pancras (also known as King's Cross & St Pancras) is a London Underground station on Euston Road in the Central London
- The station opened in 1863 as part of the Metropolitan Railway and it is one of the first to open on the network
- As of 2023, it is the most used station on the network

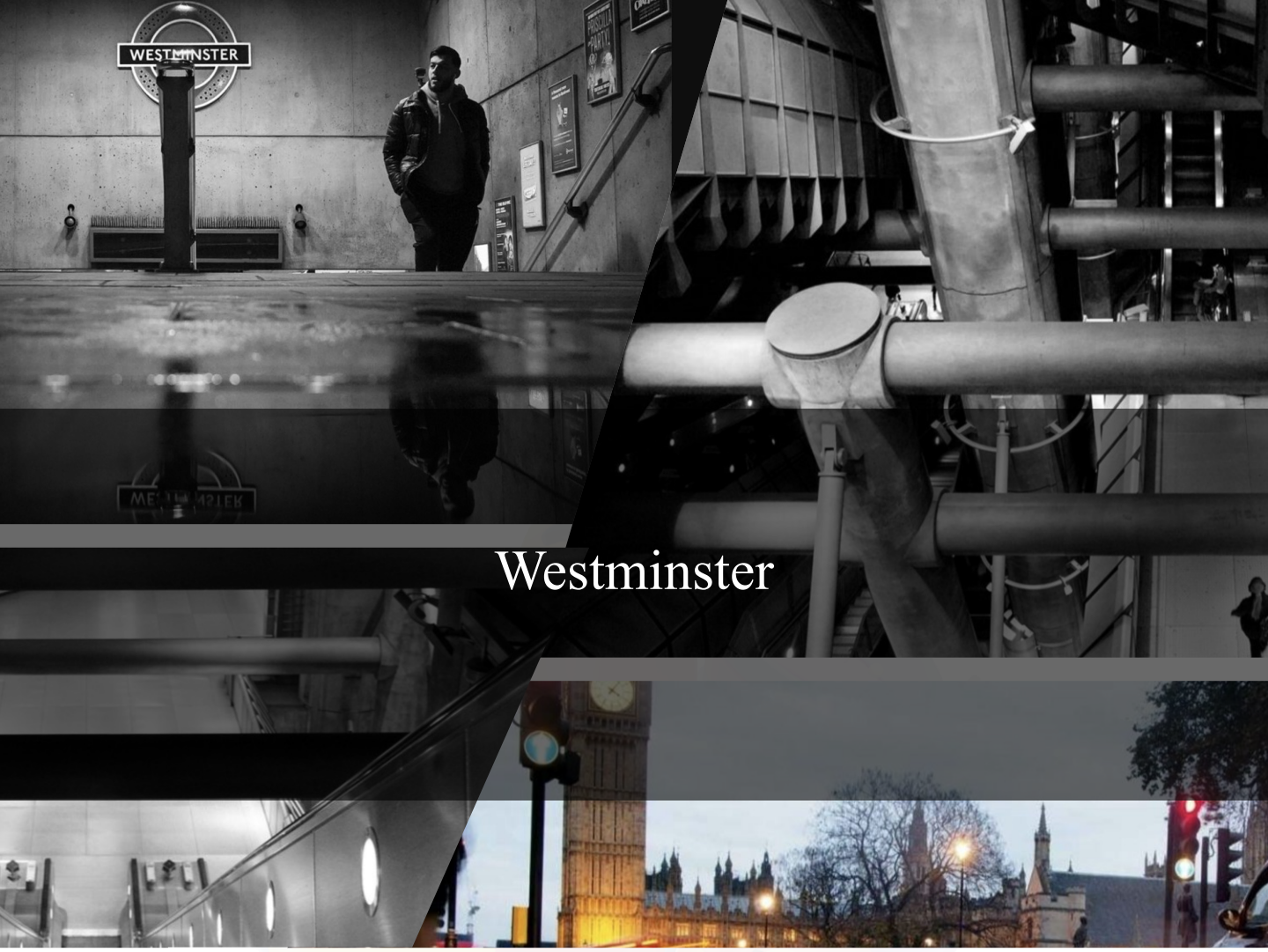
King’s Cross and Harry Potter

- King's Cross Station has appeared in every Harry Potter film because the journey to Hogwarts, aboard the Hogwarts Express, starts from King's Cross Platform 9¾

Baker Street

- Was amongst the first set of stations to be built as part of the original Underground development plan in 1863
- The Baker street is known for being the home of everyone's favourite victorian detective, Sherlock Holmes
- Located in Zone 1, near the Sherlock Holmes Museum
- Baker Street Tube station has now 10 platforms, this fact makes it the station with the most number of London Underground platforms anywhere on the network
- Baker Street is also one of the few Tube stations which consists of sub-surface platforms

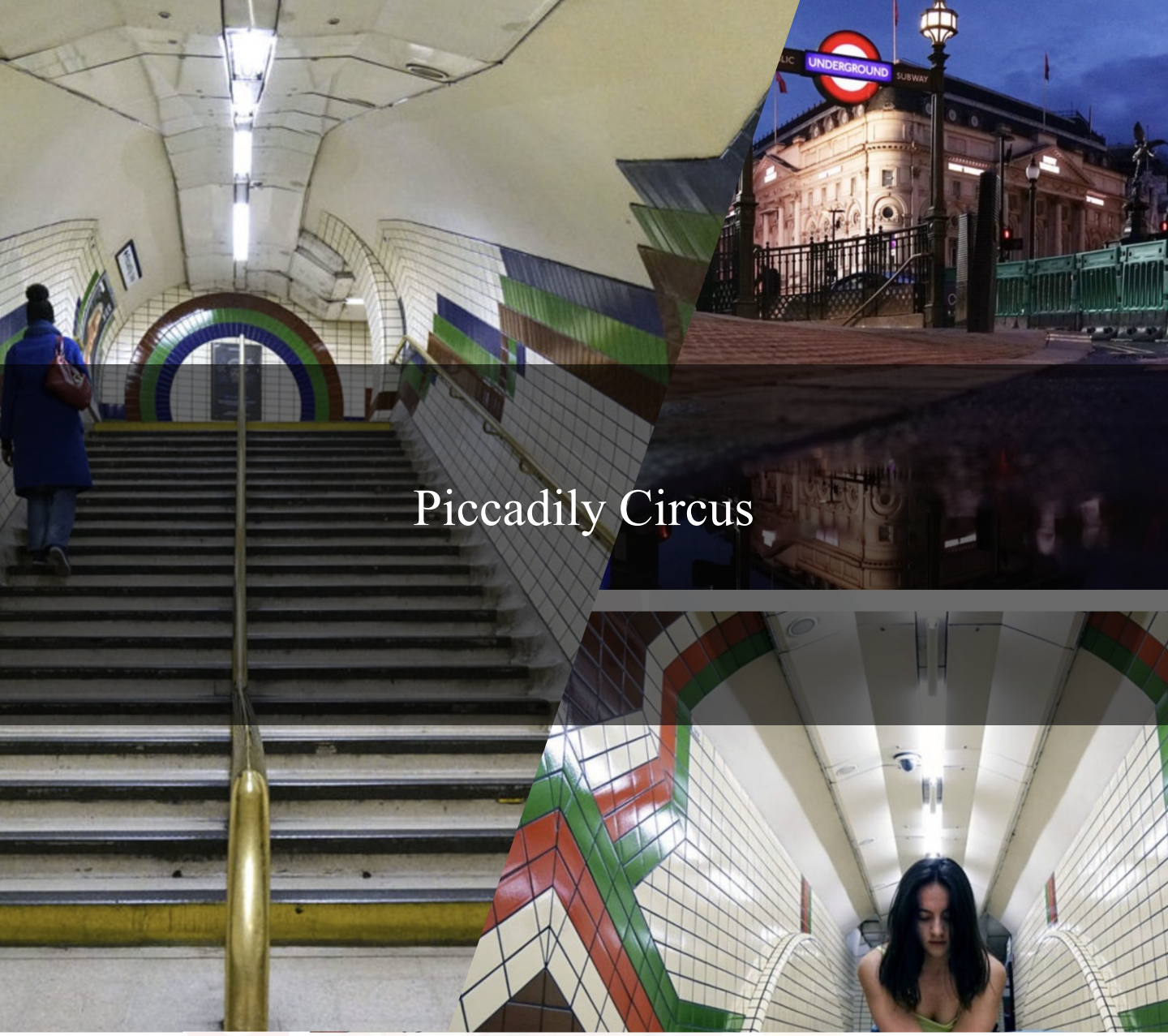
Westminster

- Iconic for its modern, industrial design and proximity to major landmarks like Big Ben, the Houses of Parliament, and Westminster Abbey
- First opened in 1868
- The station underwent a major redevelopment for the Jubilee Line extension, completed in 1999
- It was featured in James Bond film Skyfall (2012)
- The station’s design won the Royal Institute of British Architects (RIBA) Award in 2000
- The station’s curved platforms on the District and Circle Lines mean you'll often hear the famous “Mind the Gap” announcement

Paddington

- The tube station made famous by a bear called Paddington
- Situated in Westminster, the main Paddington station was built in 1838, with the 2 underground stations added a few years late
- It's a busy station and was made famous in 1958 by Paddington Bear, a beloved children's literature character

Piccadily Circus

- Originally called “Piccadilly,” the "Circus" was added later to reflect the area above.
- Located in one of London’s busiest and most famous areas, with its neon signs and vibrant atmosphere. A cultural hotspot for theaters and nightlife.
- Was opened on 10 March 1906 as part of the Bakerloo Line
- The station is unique in having no direct staircases connecting the platforms and concourse, relying entirely on escalators and lifts
- During World War II, the station’s deep-level platforms were used as air-raid shelters

Covent Garden

- The station was opened on 11 April 1907 as part of the Great Northern, Piccadilly, and Brompton Railway (now the Piccadilly Line)
- Named after the Covent Garden Market, a historic market for fruits and vegetables that now houses shops, restaurants, and street performers
- Covent Garden is one of the few stations on the Underground that does not have escalators. Instead, it relies on lifts or a spiral staircase with 193 steps
- Covent Garden Station is rumored to be haunted by the ghost of William Terriss, a Victorian actor who was murdered near the station in 1897. Staff and passengers have reported eerie sightings over the years
- The Lift Shaft Café Myth: There's an urban legend about a secret café in one of the lift shafts, but no such place exists

Covent Garden

- One of the busiest stations in London, serving as a major interchange and close to the London Eye and South Bank attractions.
- Known as the “Drain”, this line is unique as it operates only between two stations: Waterloo and Bank. It opened on 8 August 1898
- In 1999, the Jubilee Line extension added modern platforms at Waterloo, increasing capacity and accessibility.
- Like many old Underground stations, Waterloo has ghost stories, including whispers of a spectral figure seen near the tunnels of the Waterloo & City Line

Răzvan Simion, clasa a VI- a